Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	ved K. L. Rahbek.
Titel | Title:	Asterkrandsen : Samling af poetiske Oversættelser, efter det Tydske, Svenske, Engelske, Italienske og Franske
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : Beckens Forlag, 1817
Fysiske størrelse | Physical extent:	144 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

53,-7,-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 00002 9

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

77

53.-7

Nytaarsgave

for

begge Kiön.

1817.

Udgivet

af

K. L. Rahbek,

Professor, Theaterdirecteur og R. af D.

Kiöbenhavn.

Trykt paa Hofboghandler Beckens Forlag

hos Th. E. Rangel.

BIBLIOTHECA REGIA BRUNSVIGENSIS

Asterkrandsen.

Samling

af

poetiske Oversættelser,

efter

det Tydske, Svenske, Engelske, Italienske og Franske,

ved

K. L. Rahbek,
Professor, Theaterdirecteur og R. af D.

Kiöbenhavn 1817.
Trykt paa Hofboghandler Beckens Forlag hos Th. E. Rangel.

6442

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Til

Asteria.

Fra fiern og fremmed Egn vi komme hid,
I Haab, man her os Vennely vil unde;
Os ei Skiærsommer har fremelsket blid,
Ei med dens Roser vi os maale kunde;
Vi blomstred först i Efterhöstens Tid,
Og Vintrens barske Nærmen tidt vi funde,
Ja ofte vi i dens og Floras Strid
Med Zittren frygted for at gaae tilgrunde.

Dog — vil, Asteria! du stundum huld,
Blandt danske Liliers og Rosers Krone,
Indflette os i favre Hovedguld,
Naar du i Templet træder for Theone;
Ved din og hendes Gunst, trods Storm og Kuld,
Vi fro ei savne moderlige Zone.

December 1816.

Indhold.

Side

Bonaventura (Schelling) Præsten i Drotnings sidste Ord * 26
Frue Fr. Brunn, Hvilens Rede . . . 111
Bürger, Epigram 40
Keiseren og Abbeden 42
Lord Byron, Thyrzas Minde 38
Efter det Tyrkiske 99
Th. Campbell, Harpespilleren, og hans Hund, Tro 125
Fædrehiemmets Ruiner 131
Classon Horn, til Venskab 36
Fader vor, paraphraseret * 82
Nu * 95
Florian, Maria af Skotlands Klagesang * 69
Franzén, Ridder St. Jörgen 53
Til Sövnen 70
Savnet 100
Fumars, Solen og Maanen * 110
Göthe, Jægerens Aftenvise * 25
Den Elskedes Nærhed * 98
Gyllenborg, Gögleren og Bonden * . . 62
Jerningham, Magdalenastiftelsen * . . 78
Imbert, Epigram 42
Le Brun, til Oversættere 24
Mahlman, Fader vor 89

Side.

Nivernois, Hofnarren* 60
Petrarca, tre Sonnetter 21
Schiller, det tilslörede Billede i Sais . 71
Shakespeare, Sonnet XXXII. 104
— XXV. 105
— XXIX. 106
— XXX. 107
— XXXVII. . . . . s. S.
— LXXIII. 108
— LXXIV. 109
Sidney Walker, Kiærlighed og Ære . 133
Stenhammar, Thorvald* 113
Tiedge, Lauenborgs Blomst 134
Vigee, Klager 141
Walter Scott, den döende Barde . . . 67
Pillegrimmen 93
Werner, Hvor* 40
Unævnte: Bidder Helge, efter det Engelske. 9
Beskedenheden, efter det Franske . . 37
Forgiætmigei, efter det Tydske . . . 102
Midalderen, efter det Svenske . . . 129
Til en Veninde med en Ring, efter det Tydske 127
Forsvar for mine to Ulire, efter det Franske. 128
Vidje. Vidje, Vidje! efter det Engelske. 143

NB. De med * betegnede Stykker ere forhen trykte, men findes forbedrede her.

Ridder Helge.

Originalen til Bürgers Romance die Entführung.

Efter det Engelske af Percys Reliquer.

Der staaer en Borg paa Höien hist,
Med Taarn og Muur og Vold,
Og det er Ridder Helges Gaard,
En Ridder diærv og bold.

Den Ridder gik i Urtegaard
Alt hen til Borgeled,
Han seer skiön Ellins liden Dreng
Ad Dalen komme ned.

Og alt som han den Smaadreng saae,
Ei meer han stille stod,
Som Drengen op ad Höien klöv,
Kom Helle ham imod.

"Christ signe dig! du liden Dreng!
Han see og signe dig!
Hvor lider nu min Hiertenskiær?
Hvad Bud har du til mig?"

"Saa saare sörger Jomfru min,
Og fælder mangen Taar,
Alt for den Krig, som mellem din
Og hendes Slægt bestaaer.

Et taarevædet Silkeskiærf
Ved mig hun sender her,
Derved du komme den ihu,
Der havde dig saa kiær.

Til Siælegave sender hun
Dig her en Ring af Guld,

Den bære du for hendes Skyld,
Naar hun er lagt i Muld.

Thi hulde Hierte brister snart,
Det bliver hendes Död:
Hun vorde skal en andens Brud,
Saa hendes Fader böd.

Han nys Hr. Jon af Nordengaard
Har hende lovt til Viv;
Og giver hun ei ham sin Haand,
Det giælder hendes Liv."

"Nu, liden Smaadreng! skynd dig hiem,
Og hils min Fæstemö!
Og siig, at hendes Brudgom vil
Frie hende, eller döe.

Nu, liden Smaadreng! skynd dig hiem!
Min Fæstemö fortæl:
Nat jeg er ved hendes Buur!
Gaa ilde eller vel!"

Den Smaadreng gik, den Smaadreng löb,
Ei standsed eller stod,
För til skiön Ellins Buur han kom,
Faldt ned for hendes Fod.

"Jeg kommer fra din Hiertenskiær;
Han hilser dig ved mig:
Han kommer til dit Buur i Nat,
Döer eller frelser dig."

Nu Dagen randt, og Natten kom,
Alt laae i Sövnens Fred,
Kun ei skiön Ellenlild, som sad
I Jomfrubuur og græd.

Da hörte hun sin Hiertenskiær,
Som hvidsked sagtelig:
"Vaag op! vaag op! skiön Ellin min!
Din Helge kalder dig!

Vaag op! vaag op! min Hiertenskiær!
Kom paa min Ganger graa.

Reebstigen her dig hielper ned,
Afsted med mig du maa!"

"O nei! o nei! du Ridder bold!
O nei! nei! ikke saa!
Mit Navn var skiændet, skulde jeg
Med dig allene gaae."

"Trygt, Ellin, med en Svend saa tro
Du ene fölges kan;
Han til sin Moder bringer Dig,
At vorde der din Mand."

"Min Fader er en Greve stolt,
Af ædelst Byrd og Æt,
Hvad vil han sige, naar hans Barn
Flyer med en Ridder slet?

Jeg lover, han ei Spise faaer,
Og hviler ei sin Fod,
För, Helge! han har vejet dig,
Og seet dit Hierteblod."

"O hvis du kun i Sadlen var,
Og kun en Stund herfra!
Kun lidt, hvad end mig kunde skee,
Hans Harm jeg agted da.

O hvis du kun i Sadlen var,
Og ude af hans Borg!
Din grumme Faders Haan og Had
Var da min mindste Sorg."

Skiön Ellin sukked! Ellin græd!
Og var i Hu saa vaand.
Ad Stigen drog han hende ned
Ved hviden Liljehaand.

Tre Gang han trykte til sit Bryst,
Og kyssed hende öm;
Af hendes skiönne Öie randt
Saa strid en Taareström.

Han satte sig paa höien Hest,
Og hun paa Ganger graa;

Sit Horn han kasted om sin Hals,
Ad Marken lod de staae.

Det hörte hendes Tienestqvind
I Sengen, hvor hun laae;
"Til Greven med det Bud jeg vil,
Og Guld og Gods skal faae.

Vaag op! Vaag op! du Greve prud!
Vaag op, hans Frue fiin!
Med Helge til Uære nu
Bortrömt er Datter din."

Den Greve vaagned, han foer op,
Fik sine Svenne ud.
"Kom op, Hr. Jon af Nordengaard!
Thi voldfört er din Brud!"

Skiön Ellin neppe var én Miil
Fra hendes Faders af,
Da over Heden, hun blev vaer,
Hans Svende kom i Trav.

Og fremmerst kom den Ridder fræk,
Hr. Jon fra Nordengaard:
"Holdt nu! holdt nu! Forræder holdt!
Ran ei den Vennemaar!

Viid, hun er föd af ædel Byrd,
Hun er af Greveæt;
Til Frille for et Slegfredbarn
Hun passer sig kun slet!"

"Alt löist du, Jon af Nordengaard!
Alt löist du der paa mig;
Mig Ridder avled, Frue bar;
Ei er det saa med dig.

Men staae nu af, min Hiertenskiær!
Og hold min Ganger god,
Mens jeg og denne frække Svend
Vi pröve her vort Mod.

Men staae nu af, min Hiertenskiær!
Og hold min Ganger graa,

Mens jeg og denne frække Svend
Vi lade Sværdet gaae."

Skiön Ellin sukked, Ellin græd,
I Sind saa lidet fro.
Der faldt saa mangt et Ulivshug
Iblandt de Kiæmper to.

Ung Helge stred saa mandelig,
Og rörte Sværdet saa,
At snart Hr. Jon af Nordengaard
I Stövet vejet laae.

Men Greven og hans Svende nu
De saae at komme nær;
Hvad giör nu skiönnen Ellenlild?
Nu ondt at flygte er.

Ung Helge satte Horn for Mund,
Og blæste haardt derpaa;
Snart sine egne raske Mænd
Han over Höien saae.

"Hold inde nu, du Greve prud!
Jeg beder hold din Haand!
Skil grum ei tvende Hierter ad,
Ei trofast Elskovs Baand.

Vel Aar og Dag jeg elsket har
Den favre Lilievand!
Men med en saadan Kiærlighed,
Som Kirken signe kan.

Giv Minde til, hun vorder min,
Velsign et trofast Par;
Min Byrd og Stamme ædel er,
Og Gods og Borg jeg har.

Min Moder Jarledatter er,
Min Fader Riddersmand."
Vred Greven taug — og fuld af Harm
Sit Blik bortvendte han.

Skiön Ellin sukked, Ellin græd,
Hun skialv som Espeblad,

Faldt for sin vrede Fader ned,
Og greb hans Haand, og bad:

"Tilgiv, o Herre Fader min!
Den Ungersvend og mig;
Det voldte Jon fra Nordengaard
Jeg römte bort fra dig.

Saa tidt du har din Ellin kaldt
Din Öiesteen, din Lyst,
Forskyd i Dag da fra din Fod
Ei hende uden Tröst!"

Nu Greven strög mörkbrune Kind,
Sit Hoved vendte han,
At törre stride Taare af,
Som han ei tvinge kan.

Alt stod han der en liden Stund
Saa taus og tankefuld;
Med mangt et Favntag reiste han
Skiön Ellin op af Muld;

"Tag Helge hendes Liljehaand,
Tag hende, sagde han,
Mit eneste, mit elskte Barn,
Dermed mit halve Land.

Din Fader mig fortörnet har
I Ungdoms-Overmod,
Ved Kiærlighed imod din Brud
Giör du hans Bröde god!

Som du er hende huld og tro,
Saa Gud velsigne dig!
Og nu, min elskte Ellenlild!
Gaa, og vær lykkelig!" *)

---

*) A. W. Schlegel har i Caracteristiken und Critiken 2 Th. erindret, at Slutningen af denne Sang hörer til de Restaurationer, den engelske Udgiver har foretaget med denne skiönne Torso.

Sonnetter.

Af Petrarca.

Indledenings Sonnet.

I, som i spredte Sange höre her
En Gienlyd af de Suk, hvormed mit Hierte
I förste Ungdoms Sværmeri sig nærte,
Da jeg en anden var, end nu jeg er;
Alt hvad jeg siger, eller klager der,
Forfængelige Haab, og daarlig Smerte,
Vil den, der Elskov selv at kiende lærte,
Om ei Tilgivelse, Ynk finde værd.

Vel seer jeg nu, jeg Fabel længe var
For alle Folk, thi sig og tidt mon hænde,
At over mig jeg blues i mit Bryst;
Saa Skam til Frugt jeg af min Daarskab har,
Og Ruelse, og klarlig at erkiende:
En stakket Dröm kun er al jordisk Lyst.

VI. Sonnet.

Sövn, Fraadseri, og blöde Lediggang
Saa bort fra Verden har al Dyd fordrevet,
At vor Natur, som af sit Löb udrevet,
Nu overvunden hylder Vanens Tvang.
Saa er hvert Himmellys i Undergang,
Hvis Glands har til vor Vandring huld ned-
svævet,
At til Vidunder nu hver den er blevet,
Der hid vil lede Ström fra Musers Vang.

"Hvad Fryd kan Myrthen eller Lauren eie?
Gaa, fattige og nögne Viisdom, gaa!"
Saa taler lumpne, vindesyge Skare.
Faa du til Fölge faaer ad dine Veie!
Desmeer, dig, ædle Aand! jeg bede maa,
Höimodig Idræt lad du ikke fare.

XI. Sonnet.

Naar bort fra dem, der ellers skiönne ere,
Til hendes Skiönhed Amor vender sig,

Og blandt dem finder ingen hende lig,
Min Elskov voxer da med min Begiære,
Velsignet Sted, og Tid og Stund mig være,
Da först saa höit mit Öie hæved sig,
O vel var det lyksalig Stund for mig,
Da jeg blev værdiget saa stor en Ære!

Fra hende kom den rene Kiærlighed,
Der hæver til det Ypperste mit Hierte,
Der agter föie, hvad enhver begiærte;
Af hende muntre Fyrighed jeg lærte,
Der styrer saa mod Himmelen mit Fied,
At alt i Haab jeg stolt der tager Sted!

Til Oversættere.

Efter Le Brun.

Sög ei at give Ord for Ord,
Hvis du Horats og Smagen troer.
Pedanten slet kun efteraber;
Giv Digtet Ynde, Harmonie
Og Billeder og Lidenskaber,
Kort sagt, see til, at du deri
Ei over Bogstav Aanden taber.
Thi troest er den Oversætter tidt,
Der mindst os synes det at være,
Naar den, der fölger Autor Skridt for Skridt,
Er en Lakei, der gaaer bag ved sin Herre.

Jægerens Aftenvise.

(Efter Göthe.)

I Mark jeg sværmer stille vild,
Opspændt min Riffel er;
Din elskte Skygge blid og mild
Huldt mig omsvæver der.

I Mark og elskte Dal vel du
Saa blid og venlig gaaer;
Mon da ei flygtigt for din Hu
Eengang mit Billed staaer?

Den Armes, som paa viden Jord
Omsvæver sörgelig,
I Öst og Vest og Syd og Nord,
Da han maa savne dig.

Mig er det, tænker jeg paa dig,
Som jeg i Maanen seer;
Blid Fred neddaler over mig,
Ei veed jeg, hvad mig skeer.

Præsten i Drotnings sidste Ord.

Romance efter Bonaventura (Schelling)

De matte Lemmer sig mod Jorden böie;
Og snart min Taushed jeg ei mèer kan bryde,
For mig det staaer med taareblændet Öie,
Det stumme Billed, mig at tale byde.
Hvi havde du, o Jord! dog ingen Mund,
Og var saa seen slig Udaad Straf at yde?
Evindelige Lys, som Himlens Rund
Saa vidt det naaer, med stille Lys udsmykke
Staaer Bröden og med eder i Forbund?
Kan Mennesket kun, hvad han saae, udtrykke,
Hvor kunde Feighed og ugyldig Eed
Et Indsegl da paa mine Læber trykke?
O Gud ei i min Synd bortriv mig vreed!
Fra ængstet Siæl du denne Byrde tage!
Til rette Læser dette Blad henleed,
At det fortælle kan til Fremtids Dage

Hvad jeg har seet, at ikke Gravens Nat
Sit Forhæng skal for slig Ugierning drage.
Det var i dybe mörke Midienat,
Da Tankerne optændes dobbelt snare,
Ved Herrens Ord jeg eensom mig har sat,
At kunne næste Morgen det forklare,
Uventet tvende Rædselsskikkelser,
Hvordan — jeg ei kan fatte, ei erfare —
Som tankefuld jeg sad, mig træde nær,
Liig Natten sorte, og dens dunkle Skygger,
Hvor varst du da, o hellig Englehær!
Hvor eders stærke Höire, som betrygger
Den Fromme mod al Nattens Skræk og Nöd,
Den faste Muur og Borg, hvorpaa han bygger;
Alt hengav sorgfuld jeg mig [illegible]sse Död;
Til Evighedens Lys sig Siælen vendte,
Men Gysen giennem alle Lemmer bröd.
Dog som det Haardeste jeg saa mon vente,
Det yderste at lide er bereed,

Hvad sandru jeg fortælle skal, mig hændte.
Ei langt fra Havets Bredde er et Sted,
Hvor gammel Kirkemuur paa sandig Hede
Staar i en Udörks nögne Eensomhed,
Fra Herrens Haand en Höitidsdag i Vrede
Hen over gamle By fra Havets Grund
Af tunge Sand et Sörgedække bredde,
At komme did i natlig Rædselsstund,
Befoel den ene! "Hvis du dig vil fryde,
Til seene Bryllupsgilde fölg mig kun!
Sligt man ei alle Dage dig vil byde!"
Den anden sagde: tag det Guld, og sil!
Hvis ei! din sidste Time flux skal lyde.
Som end betænkelig jeg dvæle vil,
Med Vold og Trudsler de afsted mig drage;
Vel Veien did et lange halve Miil,
Ei noget Lys paa den var at opdage,
Kun Stierners Hær paa Himlen tindred klar;
Og fiernt man hörte Havets Bölger brage.
Vor eneste men sikkre Leder var
En Lyd saa fiern, jeg Magen aldrig kiendte,

Thi giennem Mulmet var vor Vandring
snar;
Og da nu Maalet nær vor Gang sig endte,
Veilederen holdt stille; Angst og Gru
Alt meer og meer mit bange Bryst be-
spændte.
De med Gebærder Raad oplægge nu,
Et Bindsel de for Öinene mig snære,
Derved formörkedes end meer min Hu;
Dog i mit Indre det mon stille være!
De Tröstens Ord jeg idelig gientog
Med Tro og Tillid: skee din Villie, Herre!
Man mig snart til det stille Sted hendrog,
Med Andagt man saa tit mig saae betræde,
Man Kirkedören paa et Tegn opslog,
Jeg gaves andre Hænder nu at lede;
Hvorvel end blindet, hvert et Skridt jeg
veed,
Og kiænder, de mig nu for Altret stede,
Jeg hörte Bulder, som af Folkefied,
Og af det stille sagte Lyd frembæve,
Til Trudsel som til Bön jeg var for ræd;

Dog Stilheden nu syntes at opleve;
Alt Samling og Bevidsthed mig forlod,
Da til min Stemme dristigen at hæve
Mig Frygt og Rædsel selv med eet gav Mod.
Snart, tænkte jeg, snart er nu Alting over.
"Hvis I er af den Engleskare god,
Som Gud vor Gud og Jesum Christum lover,
Da siger: hvi til os I vende om
Fra eders rette Hiem herovenover?
Dog hvis I ei fra hine Egne kom,
Da svarer mig: hvo eder Orlov giver
At krænke Freden i Guds Helligdom?"
Dog knap at tale ud mig tilladt bliver,
För mig i Öret rædsomt Ord blev talt,
Som Dolke det mit Hierts sönderriver.
Nu hverken Spörgsmaal eller Klage gialdt,
End Villien var mig ei meer tilbage,
Thi Kraften til at ville mig undfaldt.
Flux Bindselet de fra mit Öie drage,
Og unge Brudepar for Altret staaer,
Velsignelse af Præsten at modtage.
Ungmöen med den friske Krands i Haar,

Vel skiön, men bleg, som standen op fra
Döde,
Ynglingen i sin förste Ungdoms Vaar;
Langt bag ved dem, ved Kiærterne, som glöde,
I Kirkens gamle Mellemgang det var —
En Grav, nysaabnet, mine Öine möde.
Og nær og fiærn der sig hidklynget har
En magelös og ukiændt Folkestimmel;
Man egne sære Ansigter blev vaer,
Der syntes födde under fierne Himmel;
Men ingen giætte kan, hvorfra den er,
Saa fremmed synes Alt hos denne Vrimmel.
Brat nu igiennem Kirken bævér der
Blandt Orgeltoner synderlige Klange,
Som stærkest Sands at ryste mægtig er.
Da nu forstummed Orgellyd og Sange,
Hvis Sprog, hvis Tone selv var ingen liig;
Op trænger Mængden sig ad Kirkens
Gange,
Imod mig Bruden venlig böier sig,
Med Blik — som ingentid mig gaaer af
Minde;

Et villigt Tegn lod dette Blik for mig;
Thi greb jeg, uden Frygt og Gru i Sinde,
Den kolde dödningblege Pigehaand,
Med skiönne Yngling hende at forbinde!
Hvi misforstod den Skiælven du, min Aand,
Da hendes Haand til Ynglingens sig vendte?
Hvi knytted jeg saa ulyksæligt Baand?
Jeg knap Velsignelsens det Sidste endte
I grædske Tungemaal, som man mig böd,
För man mig atter mine Öine blændte,
Hvor Graad i Lön ei uden Grund frembröd.
For sidste Gang formælet Brud jeg skuer,
Et Crucifix man mig at rækkes böd,
Hvor, med en Ed, hvorved endnu jeg gruer,
Man mig med höien Röst og lydelig
En evig Taushed Natten at tilsværge truer.
Det end blandt Pröver haardest var for mig,
Dog da og den jeg naaer at overstride,
Jeg ud af Kirken sættes sagtelig.
Nu fri jeg mine Öine strax befriede
Fra Bindselet, der trangt omkring dem laae,
Og flux de hæved sig til Himlen vide.

Paa Himmelhvælvet Stiernerne end staae,
Paa Byens Tomt see ned fra blanken Bue,
Lydt hörtes Bölgen nærmere at slaae.
I Kirken svage Skimt end sees at lue,
Dog snart jeg seer det ganske mörknes der,
Og ikke mindste Glimt er meer at skue.
Udmattet nu af denne Nats Besvær,
For kraftlös til min Vandring at fuldföre,
En Stund jeg lægger mig paa Jorden her;
En Stund derpaa, en Lyd mig kom for Öre,
Som Vinden bar fra Kirken hen til mig,
Mig tykkes Faldet af et Skud at höre.
Som Febergysen giennemfoer det mig,
Og alle mine Lemmer det bespændte.
End eengang saae jeg didom ængstelig,
Men hastig nu til Alt jeg Ryggen vendte.
Som Död og Helved mig i Hæle var,
Igiennem Mose, Siv og Tiörn jeg rendte.
Til aabne Huusdör nu jeg vundet har,
Her jeg af Skræk til Jorden kastet bliver,
Dog ingen Ro for mig at finde var.

Den aarle Morgen atter op mig driver.
  För Sol endnu oprandt paa Himmelen,
  Til gamle Kirke alt jeg mig begiver;
Den skumle Nattesværm var svundet hen,
  Sig Kirken farved skiönt med gyldne Sömme,
  Alt stiltes Sandsers viltre Larm igien,
Mig var det, som jeg vaagned op af Drömme,
  Om blide Morgens Kiölighed det var,
  Om Stillet i det gamle Helligdömme,
Om rene Himmeltröst det været har,
  Som jeg paa dette Sted saa tit har fundet,
  Naar mangen Lidelse mig tynged svar;
Mig, som et Syn, nu Natten var forsvundet.
  Jeg gaaer og aabner gamle Kirkedör,
  Saa stærkt var Haabet mig paa ny oprundet,
At förste Sted, hvorhen jeg skue tör,
  Er, hvor jeg troede, Graven at opdage.
  Jeg gaaer — saa stærk mig Tro og Tillid giör —
Og aabner Stedet — uden at forsage;
  Jeg aabner og jeg finder — evige Saar!

O Dolke, der sig evig mod mig drage!
Den blege Brud med friske Krands i Haar.
Hvorfor, o alt for tro og sandru Blikke!
Ei evig Nat om eder Dækket slaaer?
O Hierte! hvi brast du i Döden ikke?
Mig lever du dog kun til Lidelser.
I Læber, som Livsaande end inddrikke,
O hvorfor blegnede I ikke her?
I Kræfter, som mig efterhaands fortære,
Hvi skaante I mig da til ny Besvær?
Saa mange Aar i mig jeg maatte nære
Den sörgelige Löndom mig til Qval;
Og selv mig Veien til min Gud tilspærre,
Da Döden alt veed mine Timers Tal,
Hvert Rædselsbilled drager mig i Minde,
Den Midnatsbrud, jeg gav ham til Gemal.
O salig hver, som reen og from i Sinde
Med ubesmittet glad Samvittighed
I indre Bryst Guds rige Fred mon finde!
Ak længe har jeg savnet denne Fred!
Utömmelige Væld, Alnaades Kilde,
Hvorfra de rige Strömme rinde ned!

Den lange Harm fra mig du vende ville,
Samvittighedens Marter, Hiertets Qvaler,
Du naadelig helbrede og formilde!
Du skiulte Udaadsmand sin Lön betaler,
Du höre og en Synders fromme Klager,
At dette Skrift til fierne Fremtid taler,
Og du i Fredens Hytte ham optager!

Til Venskab.

Efter det Svenske af Classon Horn.

Hel'ge Olie, som heler
Menneskhedens dybe Saar,
Og hvor du ei meer formaaer
Hiertets Qvaler dog fordeler,
Venskab! Gnist af Guders Ild!
Til Ledsager giennem Livet,
Sorgens Sönner naadig givet,
Dig mit Suk indvies til,

Tidligt alt med barnlig Röst
Lærte jeg dit Navn at stamme;
Lifligt i mit Ungdomsbryst
Fölte jeg din Ild at flamme;
Og endnu er du den samme,
Er min mörke Manddoms Tröst,
Ak, undfald ei dette Hierte,
Som dig al sin Dyrkning gav!
Bliv min sene Alders Stav!
Balsom gyd i Livets Smerte
Og en Taare paa min Grav!

Beskedenheden.

Fabel efter det Franske.

Da Jupiter engang faldt paa
Hver Dyd sin Rang hos Mennesket at give,
Den, som det förste Sted vel burde tildeelt
blive,
Beskedenheden holdt sig i sin Vraa,
Og blev forglemt, da man den ikke saae.

Min Bedste Datter! sagde Jupiter:
Til dig ei meer er egen Plads tilbage,
Men du de andre Dyder skal ledsage,
Forhöie og fordoble deres Værd.

Thyrzas Minde.

Efter det Engelske af Lord Byron.

O Sörgeqvad! lad mig i Ro!
Forstummer Toner, för saa glade,
Skal jeg ei dette Sted forlade!
Ei mere tör jeg eder troe.
I tale mig om bedre Dage;
Men dæmper, dæmper Strængens Klang;
Ei tör jeg tænke, see tilbage,
Hvad jeg er nu, og var engang.

Den Röst, der eder Sødhed gav,
Er taus; I trylle mig ei mere.
En Jordepsalme ved en Grav,
En Liigsang kun for mig I ere.
Dog, Thyrza! dog de aande dig!
O kiære Stöv! skal Stöv Du være,
De fordums Harmonier mig
Kun idel Skurretoner ere.

Nu tier Alt, dog for mit Öre
End svæver kiendte Lyd i Hu!
En Lyd jeg ikke burde höre,
O der vel burde tie nu!
Tidt dog den ryster tvivlsomt Hierte,
Den giæster selv min korte Slum;
Forgiæves vaagner jeg med Smerte,
Og lytter end, naar den er stum.

Jeg vaage, Thyrza! eller sove,
Nu mig kun elsket Dröm du er!
Et Bævrelys paa Dybets Vove,
Der har fra Jorden vendt sit Skiær.

Men han, som tunge Sti maa træde,
Nu Himlen sig indhyller vred,
Vil svundne Straale tidt begræde,
Der paa hans Vei giöd Glæde ned.

Efter Bürger.

Naar Klaffertungerne dig stikke,
Da til din Tröst du sige saa:
De værste Frugter er det ikke,
De Gedehamser söge paa.

Hvor.

Sang efter Werner.

Jeg kommer hid fra Bierget af,
Nu dæmper Dal, nu bölges Hav,
Jeg stille uglad gaaer paa Jord,
Og stedse spörger Önsket: hvor?

Saa kold og tung mig Solen er,
Her Blomstret döer, Liv ældes her,
Tom Lyd er, hvad her bliver talt,
Og jeg en fremmed overalt.

Hvor er du, mig forjettet Land,
Jeg ahned, haabed', aldrig fandt?
Det Land, det Land, saa haabningsgrönt,
Hvor Rosen blomstrer mig saa skiönt?

Det Land, hvor mine Drömme gaae?
Hvor mine Döde mig opstaae?
Det, hvor mit Tungemaal har Hiem,
Og hvad jeg savner, er i Giem?

Jeg stille uglad gaaer paa Jord,
Og stedse Sukket spörger: hvor?
Mig svarer Aanders Röst fra Field:
Kun hvor du er ei, findes Held.

Efter Imbert.

Hvorfor klage, hvorfor græde
Over Flugten af din Vaar?
Har hver Alder ei sin Glæde,
Naar man Livet ret forstaaer?
Viis Naturen veed at binde
Nydelser til hver dets Tid,
Ungdom gav den Haabet blid,
Alderdom har ömme Minde.

Keiseren og Abbeden.

Romance af Bürger.

Et löierligt Eventyr vil jeg fortælle:
Engang var en Keiser, en underlig Selle;
Og var der en Abbed, en kostelig Mand,
Men klogere var dog hans Hyrde end han.

Den Keiser leed svarlig af Kulde og Hede,
Sov pandsret i Telt tidt paa vildene Hede,

Knap selv en Drik Vand han har til sit Bröd,
Leed mangen Gang Törst og Hunger og Nöd.

Abbeden forstod sig langt bedre at pleie
Ved kostbare Taffel, paa Edderduns Leie,
Hans Ansigt det skinned, liig Fuldmaanen bred,
Tre Karle omspændte knap Maven saa feed.

Thi havde den Keiser et Horn ham i Side,
Engang han med Reisneres Skare mon ride
I Sommerens brændende Hede forbi,
Som Klerken gik udenfor sit Abbedi.

Ha! Keiseren tænkte! du kommer tilmaade,
Og hilser paa Klerken med spottende Naade.
Hvor gaaer det, du Gudsmand? bvis mig synes ret,
Ei Fasten og Feden bekommer dig slet.

Dog tykkes mig, Tiden dig lang monne blive,
Vist veed du den Tak, som dig Arbeid vil give.

Du her er i Ry, som den vittigste Mand,
Der næsten kan Græs höre groe, siger man.

Jeg dine to dygtige Kiæver vil række
Tre artige Nödder til Tidkort at knække.
Tre Maaneders Frist jeg dig skiænker dertil,
Beskeed jeg paa mine tre Spörgsmaal da vil.

Det förste: naar höit jeg paa keiserlig Throne
I Fyrsteraad sidder med Scepter og Krone,
Som ærlig Vurderingsmand sige Du der,
Hvad jeg vel til Hvid og Penning er værd.

Dernæst Du udregne mig skal og opdage,
Hvor snart jeg til Hest kan al Jorden om-
jage;
Men ei en Minut mig for langt eller kort,
Jeg veed, den Beskeed ei vil koste Dig stort.

Det tredie, Prælaternes Perle! er dette:
Du mig paa et Haar, hvad jeg tænker, skal
giætte;

Jeg dig vil bekiænde det ærlig og fri,
Men ingen sand Töddel maa være deri.

Og naar Du mig ei de tre Spörgsmaal kan tyde,
Du kan Abbediet god rolig Nat byde;
Paa Eselsryg bagvendt Du sættes paa Stand,
Og föres med Halen i Haanden om Land."

Med Latter afsted monne Keiseren trave;
Den Klerk sig fast grubled og grunded aflave.
Knap nogen arm Synder kan ængste sig saa,
Som for höinödpiinlige Halsret mon staae.

Han skikked' til en to tre Universiteter,
Og raadspurgte han en to tre Faculteter,
Gebyhrer og Sportler han yded' fuldt op,
Dog löste ei Doctor de Spörgsmaal ham op.

Snart blev under Angests og Hierteklaps Plage
Til Dage de Timer, til Uger de Dage,
Til Maaneder Ugerne; Tiden hendrev;
Det grönt, gult og sort ham for Öinene blev.

Huulkindet og bleg som et Gienfærd opleder
I Skov og i Mark han de eensomste Steder,
Der traf ham i Fiedet paa ubesögt Sti,
Hans Bendix, hans Hyrde, i dybt Grubleri.

Herr Abbed! han spurgte, hvad kan eder trykke?
I svinder, min Sandten, jo hen som en Skygge.
Du hellige Jomfru! hvor I tæres bort?
Jeg frygter, min Tro, I maa være forgiort."

"Kan, gode Hans Bendix! det andet vel være?
Mig Keiseren gierne vil klippe og skiære!
Tre Nödder han gav mig at bide her paa,
Med hvilke knap Belzebub Bugt kunde faae.

Den förste: naar höit han paa keiserlig Throne
I Fyrsteraad sidder med Scepter og Krone,
Skal jeg som Vurderingsmand sige ham der,
Til Hvid og til Penning, hvad han da er værd.

Dernæst skal jeg udregne ham og opdage,
Hvor snart han til Hest kan al Jorden om-
jage;
Men ingen Minut ham for langt eller kort,
Han troer, den Beskeed vil ei koste mig stort.

Den tredie, jeg usælle Abbed! er dette:
At jeg ham endog, hvad han tænker, skal
giætte;
Det vil han bekiende mig ærlig og fri,
Men ingen sand Töddel maa være deri.

Og kan jeg ham disse tre Spörgsmaal ei tyde,
Kan jeg Abbediet god rolig Nat byde;
Paa Eselryg baglænds jeg sættes paa Stand,
Og föres med Halen i Haanden om Land."

"Ei andet! Hans Bendix med Latter mon
svare:
Vær I ubekymret; det har ingen Fare;
Kors, Hue og Dragt I tillaans mig kun faae,
Jeg rette Beskeed ham skal give derpaa.

Forstaaer jeg endskiöndt af Latin ei en Glose,
Jeg vel og et godt Raad tör have i Pose;
Hvad ofte for Penge I Lærde ei faae,
I Arv fra min Moder til mig monne gaae."

Da sprang, som et Raakid, den Abbed af Glæde,
Med Hue og Kors, og med Kaabe og Klæde
Hans Bendix til Abbed blev smykket paa Stand,
Ad Hove til Keiseren afsendtes han.

Her Keiseren sad paa sin keiserlig Throne,
I Fyrsteraad smykket med Scepter og Krone.
"Hr. Abbed! siig nu, som Vurderingsmand her,
Til Hvid og til Penning, hvad jeg vel er værd?"

"For tredive Penge man Christus bortsolgte,
Thi gav jeg, saa strunk og saa stolt I Jer holdte,

For eder ei mere end tyve og ni;
Een ringere giælder end han dog vel I?"

"Hm! Keiseren svarte: den Grund lod sig
höre!
Mod den kan Hoffærdighed intet fremföre;
Dog aldrig, ved Keiserlig Ære! jeg har
Indbildt mig tilforn, at saa Spotkiöb jeg var.

Men nu du udregne mig skal og opdage,
Hvor snart jeg til Hest kan al Jorden om-
jage!
Men ingen Minut mig for langt eller kort;
Vil og den Beskeed ikke koste dig stort?"

"Naar, Herre! med Solen I sadler, og rider,
Og stedse med den i eet Tempo fremskrider,
Mit Kors og min Kaabe jeg sætter derpaa,
I to Gang tolv Timer Alt fuldbringes maa."

"Ha! Keiseren loe: det jeg kalder at svare;
Med men og med dersom I snildt veed at
fare;

Den Mand, der det men, og det dersom
opfandt,
Vist Guldet det pure af Hakkelse spandt.

Men nu til det tredie! her tag du dig vare!
Hvis ei! jeg dig ikke for Eslet kan spare!
Hvad tænker jeg nu, som er usandt? det
siig!
Men kom ei med dersom og men her til
mig!"

"I tænker mig Abbed i Sanctgall at være!"
"Nu ja! og knap deri dog feiler paa AEre!"
"Jer Tiener, Hr. Keiser! vel feiler I her,
Thi viid, jeg Hans Bendix, hans Hyrde
kun er."

"Hvordan? du er Abbeden ei af St. Gallen?
Skreg hurtig, som han ned fra Himlen var
falden,
Forundret nu Keiseren, frydfuld i Hu;
Velan da! saa skal du da blive det nu!

Med Stav og med Ring du Forlehning skal
have!
Din Formand afsted paa sit Esel kan trave,
Og lære herefter Qvid juris forstaae;
Thi naar man vil höste, saa maa man först
saae."

"Med Gunst, Herre Keiser! lad I det smukt
blive!
Jeg kan jo ei læse, ei regne, og skrive,
Og ikke en Töddel Latin jeg forstaaer;
Hvad Hanslil forsömte, ei store Hans
naaer."

"Det, gode Hans Bendix! fortryder mig saare!
Du dig da en Naade isteden udkaare!
Dit lystige Puds har fornöiet mig ret;
Thi bör og min Tak dig fornöie for det."

"Hr. Keiser! jeg trænger just ikke saa saare;
Dog maa jeg for Alvor en Naade mig kaare,

Er for min höiværdige Herre min Bön,
At mig hans Benaadning maa undes til Lön."

"Ha retsaa! du vakkere Svend! du mig lærte,
At rigtig hos dig sidde Hoved og Hierte;
Thi vi ham i Hyldest Benaadning tilstaae,
Og du skal i Tilgift et Panisbrev faae.

Sanctgallenske Abbed tilkiende vi give,
Hans Bendix ei mere hans Hyrde skal blive;
Men Abbeden pleie ham, som vi det böd,
For intet, og indtil hans salige Död."

Ridder St. Jörgen.

Romance efter Franzén.

De Dage, da Troldene end var istand,
Den skiælvende Jord at bekrige,
En Konge saae under sit Scepter sit Land
I Blomstrestand,
Fra Borgen til Hytten tillige.

Men did kom med Gab et Luebierg liig
En grusom og gruelig Drage,
Hvis Stiert var en Slange, der bugtede sig
Til Mord og Sviig,
Hvis blotte Syn var en Plage.

Men hörer, hvad Föde han nærredes med,
Sligt Udyr selv Wolga ei kiender!
Som Traner smaa Fröer, han Folk slugte ned;
De Arme vred,
Og jamred sig under hans Tænder.

Fra Grande til Grande gik Tromme og Bud,
Og Hingster og Rustninger gnydde;
Forgiæves! han holdt baade Sværdslag og Skud,
Som Klippen ud;
Han snös, og Alt faldt eller flydde.

Alt stod han for Staden, alt satte han Been
Paa Volden, og skryded om Föde;
Hans giftige Aande langs Gaderne hveen,
Paa Steen ved Steen
Der segnede Döde paa Döde.

Ei Riges Pallads meer end Fattiges Vraa
Bevinget forskaanede Döden.
Fra Morgen til Aften de Liigklokker gaae,
Og jamred' saa:
O hvor er da Frelse i Nöden?

Med Rædsel seer Kongen sit mindskende Folk.
Hvad Raad er den Jammer at hæmme?
Her hielper ei Statskonst, ei Gift eller Dolk,
För Skiæbnens Tolk
I Templet oplöfter sin Stemme.

En Mö uden Lyde ved Lodkastning ud
Til Dragen hver Morgen maa föres.
Man gyser, man vakler; tilsidst skeer hans
Bud:

En Mö föres ud,
Og Dragen flux synes at röres.

Fra Staden han gaaer til den nærmeste Flod,
Der svömmed den rædsomme Drage,
Til Offeret kom; nu paa Bredden han stod,
Der Greveb[illegible]
Han lod sig som borg[illegible] smage.

Thi ikke en Slægt, ei den förste engang,
Det Lodkast fik Lov at undvige.
Hvad baader nu Ære og Höihed og Rang
Og Titlers Klang?
Ak Nöden giör Mennesker lige!

O Himmel! Princessen! Princessen! saa skreeg
Vel tusende Munde en Morgen;

Der komme de! Gud! o! hvor skiön, hvor-
vel bleeg!
Saa Skriget steeg,
Alt som hun fremledtes fra Borgen.

"O see med hvor taaligt, hvor christeligt Mod
Den Fromme henvandrer til Döden!
O giftige Drage! en Engel saa god
Af Kongeblod!
Ak aldrig var Mage til Nöden!

See Kongen han græder! Ja! Fader du var!
Men Folket skal lindre din Græden.
Hun eneste Arving, din Öiesteen var!
Men see! du har
Jo tusende Börn her i Staden."

Saa larmede Folket, og jamrede sig,
Og Kongen vreed Hænderne sine;
"Hvor bliver nu Kronen, jeg tiltænkte dig?
Hvad gavne mig
Nu alle Erobringer mine?"

Hvorhen, du min Datter? er Brudehuus
der?
Vee mig! jeg forsmaaede den Mage,
Som Himlen dig sendte, som var dig saa
kiær!
Og nu du er
Et Bytte for glubende Drage."

I sölverhvid Klædebon nærmed hun sig,
Den maallöse bævende Arme!
Nu tager hun Afsked ved tusendes Skrig,
Alt halv et Liig.
Du evige Gud dig forbarme!

Paa Aabredden staaer det uskyldige Lam,
Og Dragen med Öine saa vilde
Oplöfter af Floden sin glödende Kam,
Og ned ad ham
De sydende Bölger nedtrilde.

Alt gaber det glubende Uhyre op
Med hundrede gnistrende Tænder.

Alt laae hun i Svime, da Hop! Hop! Hop!
I Tordengalop
En Redningsmand Himlen udsender.

Med Mod som en Löve, med Arm af Jern,
Med Aasyn, der kyser selv Trolde,
Han kom, som fra Himlen, til Uskylds Værn;
Hans Arm af Jern
Er mere end Hære og Volde.

För Dragen sig vender, med fnysende Mod
Stod Hingsten paa skiælklædte Nakke,
Og Klingen i Svælget i Lungerne stod,
Og Hu! hvad Blod
Randt brusende sort ned ad Bakke?

Liig der, og æd Mennesker, Helvedes Hund!
Skreeg Helten, liig hævnende Engel;
Og flöi til den Skiönne, der laae i sin Blund
Med aandlös Mund,
Liig Blomsten paa törstende Stængel.

Han raaber, han sukker, han kysser, — og nu,
Liig Blomsten paa qvægede Stængel,

Hun löfter sit Hoved! "o! Elskede! du!
I Eden nu
Jeg skilles ei meer fra min Engel!"

Men Eden forsvandt, da han flöi i Galop,
At rive en Tand ud af Dragen.
Saa svang han Princessen paa Gangeren op,
Og hop, hop, hop!
Til Kongen, der staaer som lynslagen.

"Min Datter! min Datter! Du förste blandt
Mænd!"
Princessen hen til ham han leder.
"Tag halve mit Rige! tag hende, min Ven!
Men giv mig den,
Den Tand! kun om den jeg dig beder."

Endnu i en Samling af hel'ge Tropheer
Skal Tanden, den rædsomme, findes;
Og ingen, som Dragen i Storkirken seer,
Letsindig leer
Ad Sagnet, som Klokkerne mindes.

Hofnarren.

Fabel efter Nivernois.

En Konge havde sig engang en Nar,
Som i de Dage Mode var,
Den Mode har man nu ladt fare;
Om man giör vel deri, jeg ikke veed,
Og kom i meget stor Forlegenhed,
Hvis jeg blev nöd, det Spörgsmaal at besvare.
Hofmændene ei tænkte saa,
Hofnarren kan de ei udstaae,
Ved hvem de mangen Plan fordærvet saae,
Da han dem kiender, og igiennemskuer;
Thi gode Öine havde vores Nar;
Derhos for Tungebaand han skaaret var;
Et saadant farligt Dyr tilhove ikke duer.
Desuden mored han Hans Majestæt,
Og vandt sig nu og da en Naadeskiærv ved det,
Saa lidet det end var, dog meer end nok det er,
At faae det hele Hofkryb i Gevær.

Til Lykke Narren hensov! der blev Glæde,
Strax sees det hele Hof for Thronen at fremtræde
Med allerunderdanigst Forestilling,
Om ei hans Majestæt i Naade vil
Behage at afskaffe en Bestilling,
Som dem til Harm, og ham til Skam er til.
Afskaffe den! hvorfor? lød Kongens Svar:
Hvad er der da paa den at sige?
Han fik mig til at lee, som altid noget var.
Og nu end eet, som muligt for mit Rige
Saa lidt Betydenhed ei har;
Saa mangen Sandhed sagde mig min Nar,
Som mine Vise var for vise — til at sige.

Gögleren og Bonden.

Fabel efter Phædrus og Gyllenborg.

At dömme Handlinger, Fortienester og Folk,
Kan Almeenheden ei betages,
Men skiöndt vi hædre denne Guddomstolk,
Den dog som Andre kan bedrages;
Den Stad, der dömte Socrates fra Livet,
Paa denne Sætning har end eet Exempel
givet.
Hvad By har nogensinde giort sig til,
Som den, af sin Forstand paa Skuespil?
En' Bonde dog paa offentligt Theater
De hö e Kiendere har havt til Spög og Latter.
Athen af Skuespil var mæt;
Omsonst Sophocler, Euripider hörtes;
(Ei er det förste Gang, at man opleved det,
At Mængden ei af Kunst og Sandhed rörtes)
Naar Scenens Mestere fremstod at höste Priis,
Det var kun Tids, og Flids, og Værds Forliis,
De som en Rördrum i en Udörk klage.

En Nar fandt Raad, til Huset Folk at drage,
Han grynted som en Griis;
Parket, Parterre, Loger ei kan romme
Al den Hærskarernes Mangfoldighed,
Som did fra alle Verdens Hiörner komme;
Man klapped' næsten Huset ned.
Nu Virtuosen taug, al Verden vilde vædde,
At af en rigtig Griis Athen forlystet var.
Vor Kunstner, for sin Kunstnerroes at rædde,
Da han for nydte Klap vedbörlig takket har,
End ydermere ryste maa sin Kappe,
Og vende Lommer, og sin Vest opknappe;
Athenes Folk maa see, om ingen Griis han
har;
Men, Underværk for alle Underværker!
Han selv den Virtuos i Grynten var.
Nu Bravoskriget sig fornyer og forstærker;
Athenes Publikum istemmer et Encor,
Og atter vil det sialdne Kunstværk nyde.
Alt vilde Gryntevirtuosen lyde,
— Thi han beskeden var, skiöndt han var
stor —

Men see! en Bonde fandtes mellem Höben,
Der samme Dag til Staden kommen er,
At sælge sligt et Dyr, hvis Grynt man her
Belönnede med Klap og Bravoraaben.
Han nu et Puds isinde faaer
Imod hin Virtuos, hvis Roes ham nager,
Han op paa Bænken dristig staaer,
Og ydmyg stolt til Orde tager:
En fremmed Virtuos, en stakkels Landsbymand,
Som hidtil Scenen ei har vovet at betræde;
Athenes yndte Folk! sig smigrer dog, han kan
Dig med end meer naturlig Grynten glæde,
Udæsker sin Rival" — forbittret Skrig
Hans Indgangstale her afbryder:
Hvad slig en Dosmer tör indbilde sig,
At Scenens Hæder Trods han byder?
Det Galskab skulde man dog see.
O lad ham pröve det, sig selv til Spot og Spee!
Med allerhöiste Tilladelse
De Bonden da paa Skuepladsen före,

Hin Virtuos til Ære, ham til Skam,
Först lod sig Virtuosen atter höre,
Naturligviis og Rangen tilkom ham;
Han med saamange Modulationer,
Roullader, Triller, Variationer,
Etcetera, nu gryntede Bravur,
Saa hele Kienderskaren syntes,
At i den samfulde Natur
End aldrig saa man hörte gryntes,
Og hver anden Jordens Griis
Mod denne var en ussel Stakkel.
Nu skulde Bonden ligerviis;
Men der begyndte et Spektakel.
Tilsidst med Möie Lyd han faaer,
I Virtuosens Bugter han sig slaaer,
Opspiler Öine, Munden vrænger,
Som Opersanger banker paa sit Bryst:
Flux höres der en Griseröst,
Som hele Huset giennemtrænger;
Dog fandtes den, som Nat mod Dag,
Natur og Sandhed er ei altid Mængdens Smag.

Kort sagt, han pibes ud, og höit den anden
prises.
Vor Bonde hörer rolig paa,
At alle Kiendere paastaae,
Det Grynt ei lignede en Grises.
Men da man ham tilsidst vil kaste udenfor,
Han tager smilende til Ord:
Athenes Vise! dette eder lære,
Paa eders Dömmeri hvad sættes kan for Priis.
Her see I den, I nægtede den Ære,
At kunne grynte, som en Griis.
Han slaaer sin Kappe nu til Side,
Og holder Grisen frem til Sku.
„Höivise Publikum! du selv maa vide,
Om slig en Lærdom ei var stundum god
endnu?"

Den döende Barde.

Efter det Engelske af Walter Scott. *)

O klag! Dinas Emlin! thi nær er den Stund,
Forstummende Gienlyd skal döe i din Lund.
Ei meer ak ved Teivi skal Cadwallon glad,
Med vildene Bölgeslag blande sit Qvad.

I Vaar og i Höst skal din Skygge saa væn
Uhædret fremblomstre, uhædret döe hen;
Snart lever den Tunge, det Öie ei meer,
Der henrykt den synger, og henrykt den seer.

*) Sagnet i Wallis siger, at en Barde — Cadwallon — paa sin Dödsseng forlangte sin Harpe, og spilte den Tone, hvortil disse Ord ere giorte, med Begiæring, at den maatte blive spilt ved hans Liigfærd; at Dinas Emlin er Navnet paa Egnen, Teivi paa en Flod deri, Prestatyn paa Grændsen mellem Saxerne, der da havde det øvrige England inde, og Valliserne, Levarch, Meilor, Merlin, Taljessing paa ældre Dages Barder, behöves neppe at tilföies.

Lad diærvt, Dinas Emlin, dine Sönner fremgaae,
Stolt Saxer fra Prestatyns Side at slaae.
Hvad Skiald giemmer Heltenes Minde i Sang?
Hvad Harpe dem kalder til Liv ved sin Klang?

Og o, Dinas Emlin! dine Ungmöers Flok,
Med svulmende Svanebarm, bölgende Lok!
Hvad tonerig Sværmer skal hylde der' Blik,
Naar halve der' Ynde med Skialden forgik?

Farvel da, Sölvteivi! din elskede Bred!
Jeg hastèr til Fortidens Skialder afsted,
Med Lewarch, og Meilor, og Merlin den graa,
Og vise Taljessing Skyharpen at slaae.

Farvel, Dinas Emlin! din Lund være grön!
Din Krigerhob seirsæl, din Döttreflok skiön!
Og du, hvis Klang tolker min Hendöd saa mat,
Farvel, elskte Harpe! min eneste Skat!

Maria af Scotlands Sörgesang.

Efter Florian.

Forgiæves Fængslets Muur gientager
Min tunge Smertes Klageskrig.
Ak det foröger mine Plager,
At mindes, jeg var lykkelig!
I Luften glade Fugles Klynge
Jeg giennem fæle Gitter seer;
De deres blide Elskov synge,
Jeg lænkebunden sukker her.

Hvad Skiæbne over mig frembryder,
Ei skal den undertrykke mig;
For Fremtids Dom jeg mig indskyder,
Ei skyldig, kun ulykkelig.
Bedragerske Forfölgerinde!
Man afskye skal din Grusomhed;
Og Medynks ömme Taare rinde
Blidt paa Marias Gravhöi ned.

O skumle Hvælving! Rædselssteder,
Hvor Taushed throner frygtelig!
Ak hvor en Dag, man her hengræder,
Er lang for en Ulykkelig!
Hör! Vinden tuder, Uglen skriger;
Hör! hisset jamrer Klokken sig,
Maria Stuart! Alt dig siger:
Din sidste Time nærmer sig.

Til Sövnen.

Efter Franzén og Della Casa.

O Slummer! du den stille sorrigblide!
Velkommen Nattens Sön! du sidste Ven
For Sottesengens Usling, og for den,
Hvem Livet blot har lært at skiule sig og lide!
Mit Hierte kom at lindre, at udgyde
Fra dine Vinger Kraft at haabe end!
De sönderknuste Lemmer skiænk igien
Den korte Ro, de snart har glemt at nyde!

Hvor er den Ro, som flyer for Dagens Röst
I Nattens Favn, som paa sit Knæ den veier,
Hvor disse Drömme, den til Selskab eier?
Forgiæves sukker mit fortærte Bryst
Til eder, kolde Skygger, döve Leier!
O lange Nat! o Venten uden Tröst!

Det tilslörede Billede i Sais.

Efter Schiller.

En Yngling, hvem den hede Videtörst
Til Sais i Ægypten drev, Lönviisdom
Af Præsterne at lære, mangen Grad
Med hurtig Aand alt havde giennemilet,
Ham stedse Forskelyst drev videre
Og Hjerophanten neppe tilfredsstilled
Den utaalmodig stræbende. Hvad har jeg,
Naar jeg har ikke Alt? saa var hans Ord.

Er her maaskee et Mindre eller Mere?
Er da din Sandhed kun, som Sandsers Lykke,
En Sum, man större eller mindre kan
Besidde, og altid besidder dog?
Er ikke den en eneste? udeelt?
Tag af en Harmonie een Tone ud,
Een Farve ud af Regnens Bue; Alt
Er Intet, hvad du har igien, saalænge
Dig fattes Farvers, Toners skiönne Alt.

Som engang saa de talte, stod de stille
I eensomme Rotonda, hvor et Billed
Af Kiæmpestörrelse, i Slör indhyllet,
Vor Yngling faldt i Öie. Undrende
Han seer paa sin Ledsager, siger: hvad
Er det, der bag det Slör sig skiuler? "Sand-
hed!"
Var Svaret. "Hvad? udraaber Ynglingen:
Kun efter Sandhed ene stræber jeg,
Og den er just, hvad man tilhyller mig."

Afgiör du det, var Hjerophantens Svar:
Med Guddommen! Mit Slör, er hendes Ord,

Bortrykker ingen Dödelig, för selv
Jeg löfter det; hvo för med med uindviet
Strafskyldig Haand det hellige forbudne
Oplöfter — siger Guddommen, han — Nu?
Han Sandhed seer!" "Et sært Orakelsprog!
Du selv, du aldrig da det havde löftet?"
"Jeg! nei i Sandhed! og var aldrig fristet
Dertil." "Det fatter ikke jeg! naar mig
Hiin tynde Væv fra Sandhed ikkun skilled.—
"Og — faldt hans Förer ham i Ord — en Lov,
Af större Vægt, min Sön! end du det mener,
Er dette tynde Flor — vel let for Haanden,
Men centnertung for din Samvittighed."

Hiem vandred Ynglingen nu tankefuld,
Ham röver Vidskabs brændende Begiær
Hans Sövn, paa Leiet heed han vælter sig,
Og farer op ved Midnat. Ufrivillig
Ham förer skye Trin til Tempelet.
Let blev det ham at overstige Muren;

Og midt ind i Rotondens Inderste
Behiertet Spring den Vovende henbringer.

Her staaer han nu, og fuld af Gru omgiver
Livlöse Stilhed denne Eensomme,
Kun afbrudt af hans Fodtrins hule Gienlyd
I hemmelige underjordske Grave.
Fra oven giennem Kuplens Aabning Maanen
Nedkaster sölverblaa og blege Skin,
Og frygtelig, som en nærværend Guddom,
Igiennem skumle Hvælvings Mörke glimter
I lange Slör indhyllet Skikkelsen.

Med uvist Skridt han træder til; alt vil
Den frække Haand det Hellige beröre,
Nu heedt og koldt hans Been det giennem-
farer,
Og med usynlig Arm bortstöder ham.
Hvad vil du giöre, Ulyksalige?
Tro raaber saa en Stemme i hans Indre:
Forsöge den Alhellige vil du?
Mit Slör bortrykker ingen Dödelig,
För jeg det löfter selv, Oraklet sagde.

Men föied da den samme Mund ei til,
Hvo dette Slör oplöfter, skuer Sandhed?
Vær bag det, hvad der vil! jeg löfter det.
Han raaber höit: jeg vil det skue!
Skue!
Giengjalder lange Echo spottende.

Han siger det, og har oplöftet Slöret.
Nu! spörge I: hvad viste sig ham her?
Jeg veed det ei! bevidstlös, bleeg, saa fandt
Ham Præsterne den næste Dag, udstrakt
Ved Foden af Gudindens Billedstötte.
Hvad han har seet, erfaret der, det har
Hans Tunge ingentid bekiendt; for evig
Var Livets Munterhed for ham hensvunden,
Dyb Græmmelse til tidlig Grav ham bortrev.

Vee den! saa var hans varselsfulde Ord,
Naar hæftig Spörgende ind paa ham trængte:
Vee den, der gaaer til Sandhed giennem Bröde!
Ham vil den aldrig være glædelig.

Magdalenastiftelsen.

Efter Jerningham.

Til Templet söger sorgfuld Hob i Bön
Ved Dydens Alter Angers Suk at drage;
Sorg aarle bleger Ungdoms Kind saa skiön,
Og i nedslagne Blik staaer Qval og Klage.

Tys! de istemme festligt Sörgeqvad,
Hvor Harmonie og Sorg saa gierne möde;
Ei Philomele bag sit grönne Blad
Fremtriller Klagetoner mere söde.

Er det de Skiönne, Glædens muntre Hær,
I Overdaads Pallads nys vant at bramme,
At byde Trods i Pragt og Prydelser
Til ædelstbaarne Mö af ypperst Stamme?

Ei mere de lyde Morskabs Tryllekald,
Den viltre Glædes Scener de forsage,
Ei giennemhvirvle larmfuld Dandsesal,
Ei Deel i Ödselheds Orgier tage.

De kaste Perlebaand af trinde Arm,
Ombytte Flanepynt med ærbart Klæde,
Tildækket tugtig er nys nögne Barm,
Der svulmed höit for Elskov og for Glæde.

Ei funklende Juvelers Tindreglands
Meer til haarfagre Hoved Öiet lokker;
Ei vaje Fiedre, brammer Blomsterkrands
I de forföreriske Bölgelokker.

End dvæler Skiönhed dog paa blege Kind,
Ugierne den fra vante Sæde flyer,
Den matte Rödme ligner Maanens Skin,
Naar sörgelig den smiler giennem Skyer.

Ei meer de kalde Flores Börn ihu,
I Solglands der med tusend Farver prale;
De dugbetynget Lilje ligne nu,
Og blege Martsviol i stille Dale.

Hvis til sit Alter med Sirenesang
Hver fordum lokked en Tilbederskare,

Det Alter blev dem selv til Undergang;
Afguder de, men selv og Offre vare.

Hin Faderlöse, uden Raad og Ven
Ud i den vide Verden maatte træde,
Hvis eensom hun paa Vildspor kom i den,
Hvo tör fordömme? hvo maa ei begræde?

Hin efterstræbte Boler, riig og stor,
Med Helvedrænker hende han besnærte,
Ved gyldne Gaver, dobbelt gyldne Ord
Let blændes ungt og uerfarent Hierte.

Paa hin sin rige Fylde Skiönhed giöd,
Da Lykken hver en Gave nægted hende;
I Lasters Svælg hun styrtedes af Nöd,
För ret hun kunde selv dets Rædsler kiende.

Hvis aarle Plet end skiæmmed deres Vaar,
En ny Uskyldighed dem nu oprinde!
Et bedre Rygtes Soel dem her opgaaer;
Nyt Liv de i dens blide Straaler finde!

Som unge Myrthe, der en ublid Dag
Af Nordvind saaredes i aabne Beder,
Nyskyder Löv bragt under giæstmildt Tag,
Og vakt til Liv ny Vellugt om sig spreder.

Skiöndt under dine Vinger, stille Fred!
I stille Ro hver Hiertets Storm neddysses;
Ei slöves dog din Braad, Samvittighed!
Erindring, som din Stemme aldrig tysses.

Erindring! saa hin Arme martrer du,
Hvis Hiertes dybe Saar i Eenrum blöde!
Der kalder sig sit tabte Barn ihu,
Et Offer for barbarisk Faders Bröde.

Forglemt, forladt i dyb Elendighed
Af ham, der skyldte det et Faderhierte.
Forförer! o var det din Kierlighed!
Hun raaber, overvældet af sin Smerte.

For hendes Minde staaer hin Rædselsegn,
Hun maatte med fortvivlet Fod betræde,

Paa magtlös Arm igiennem Vinterregn
At bringe haarde Fader arme Spæde.

Hun mindes nu, hvordan i Rædselsstund
Hun ængstet hörte Midnatsuglen tude;
Og al sin Gru, da hun ved Daggry saae
Död ved sin tomme Barm forhungret Spæde.

Hvor hun fortvivlet sine Hænder vred,
Vild trykte livlöst Barn til qvalfuldt Hierte,
Og skreeg: Barbar! er det din Kierlighed?
Og segned, overvældet af sin Smerte.

Hvor dybt bejamrer hun sin Ungdoms Fald,
Seer her sig at foragte og forsage,
Der ved Naturens eller Hiertets Kald
Var hende huld og kiær i bedre Dage.

Usalig Stund erindrer hun med Nag,
Da daaret af södt smigrende Forræder
For Bolers hun sin Faders Favnetag,
For Skiögenavn bortgav sin Jomfruhæder.

En Faders Harm, en Moders ömme Vee
Indbildning i sit Ildspeil viser hende;
O saadan Qval — de Ulyksalige!
Kun Börn kan volde, kun Forældre kiende.

Hver barnlig Fölelse i hendes Bryst
Hint Phantasiens Sörgespil opliver;
Med Gru hun hörer Straffens Tordenröst,
Og Nag det pinte Hierte söndersriver.

Ved slige Qvaler, sliga Rædseler
I Eenrum naar de unge Hierter blöde,
For Elskovs Feiltrin, Ungdoms Svaghed her
Mon ei tilstrækkelig de Arme böde?

Haan da ei deres Anger, deres Bod,
Staaer du end selv, da vogt dig for at falde.
Belee dem ei med Daarens Overmod,
Ei Frækheds Spot du over den nedkalde!

Tró heller mig ei Tungsinds Prædikant,
Om faldne Skiönhed ynksom Graad jeg yder,

O meer end ypperst Laurbærkrands jeg vandt,
Hvis ved min Sang een Medynkstaare flyder.

At lindre Kummers Lod er Dydens Kald,
I Faldnes Kummer ynksom Deel at tage;
Men dens Triumph: fra sörgelige Fald
Med hielpsom Haand at bringe dem tilbage.

Fader vor, paraphraseret

efter Clason Horn.

Fader vor, du som er i Himmelen.

Den Ild, o Gud! der om dig luer,
Fortæred Veien til dit Favn;
Men mildt du tog en Faders Navn,
Med Tillid Stövet til dig skuer.

Mig denne Höihed, dette Rum
Ei mere nu en Rædsel ere,
Skiöndt du i Lyset af din Ære
Boer hist, hvor selv ei Tanken kom.
Lad Himmelhvælvingen giengialde
Af Sphærers Gny, og Verdners Gang,
Med Tidens Floder, naar de falde
I Evighedens Afgrundsfang.
Du en harmonisk Samlyd höre
Af alle Væsners höie Röst;
Et lönligt Suk fra dette Bryst
Har lige Adgang til dit Öre.

Helliget vorde dit Navn.

Hvo er du? Seklers Spörgsmaal var:
Jeg er, jeg var, og jeg skal blive!
Allene er det Guddomssvar,
Du Menneskheden kunde give.
En anden Tid du gav dig hen
I Döden, at jeg skulde leve.
Paa Korset leed og döde den,
For hvilken alle Væsner bæve.

Med Tornekrands og Kongeskrud
Du var den samme i dit Rige;
Men jeg maa flygte til min Lige,
Naar jeg forfærdes for min Gud.
Maa jeg med ydmyg Taushed ære
Dit Navn, din Guddoms Majestæt,
Jeg mere tröstet nævner det,
Som Menneske du vilde bære.

Tilkomme dit Rige.

Din Magt har aldrig Grændse kiendt,
Seraphen selv dit Navn paakalder,
Og for dit Kongespiir nedfalder,
Du Himlens Fader og Regent!
Naturen frembragt ved din Styrke,
Og Tiden udgydt fra din Barm,
Med hellig Lyden glade dyrke
Din Viisdoms Dyb, din Almagts Arm.
Men skal ei snart den Dag oprinde,
Da denne milde Styrelse,
Hvor Kiærlighed er Herskerinde,
Blandt Mennesker vi byldet see!

Dit seiersæle Spir Du strække
Ud over denne Jammerdal,
Som Nöd og Möie nu bedække,
Og Glædens Hiem den vorde skal.

Skee din Villie som i Himlen saa paa Jorden,

Hvi dvæle dine Straffedomme,
Da jeg ulydig var mod dig?
Kan noget dig i Sinde komme,
Der ikke strax fuldbyrder sig?
Hvad er da denne blinde Ville,
Hvad er da denne svage Haand,
Der sönderslide vil sit Baand,
Og sig fra Skabervælden skille?
O Gud! jeg kiendte ei mit Vel!
Vor Lykke er kun, hvad du vilde,
Er Livets Öiemeed og Kilde,
O den er Alnaturens Siæl!
Nei, aldrig skal jeg mere klage.
Hvad Lod der end tilsendes mig,
Jeg skal e kiendtlig glad modtage,
O Fader! thi den kom fra dig!

Giv os i Dag vort daglige Bröd.

O, men naar Dagens Lys bestraaler
Frugtbare Markers rige Pragt,
Som du har klædt i Trylledragt,
Og udöst Overflodets Skaaler,
En Lön for eget snævre Hegn,
O kan den, tör den ei tilstædes?
At efter ventet Aftenregn
I Morgen jeg ved Hösten glædes.
I Morgen! hvilket Daarskabs Ord!
Et Barn for Leeg sig Lön betinger.
See Liljen ströet om vide Jord,
See Fuglen fört paa lette Vinger,
Den ene flygtig under Sky,
Den anden uden Læ og Hytte,
Til den, der kan og vil beskytte,
De lære mig saa trygt at tye.

Forlad os vor Skyld som vi forlade vore Skyldnere.

Dog Herre! dog du mig vil unde
Med dig et Forbund at indgaae!

Mit Vee og Vel skal hvile paa
Det Forbunds evig faste Grunde;
Et Vilkaar vover Stövet her
Alverdens Drot at foreskrive,
O Gud! du mig min Skyld tilgive,
Som jeg tilgiver Skyldnere!
O skrækkelige Straffedomme,
Jeg her har afsagt over mig!
O Gud! naar du tildoms vil komme,
Hvor kan jeg da bestaae for dig?
Dog du, hvis Bryst ei Hævn kan nære,
Tilgiv den Eed, jeg krænket har!
Min Fredsomhed med Brödre lære,
At du vor fælles Fader var.

Leed os ikke i Fristelse.

Hvad Vellyst i hver Aare flyder,
Hvad Fristelse! hvad Tryllekraft!
Hist Guld og Purpur Öiet fryder!
Her lokker Druens Nectarsaft!
Og skabtes jeg da ei at nyde?
O, men i Lysters Raseri

Til Slutning beske Taarer flyde
Ved det, man drömte Lykken i.
Har du i Druen vildet skiule
For Helbred en forsætlig Gift?
Kom Guldet frem af mörke Hule
At qvæle hver en bedre Drift?
Nei, men din Godhed mig vil unde
Fornuftens dyrebare Ret,
At selv mit Held jeg skabe kunde,
Men ogsaa selv nedbryde det.

Men frels os fra det Onde, thi Riget er dit.

Snart træt og magteslös af Striden
Jeg gaaer at staae tildoms for dig;
Og Evigheden möder mig
Fortæret sönderknust af Tiden.
Hvo tög sig denne Usling an,
Som træt af Bröde, mæt af Dage,
Ei tör see frem, og ei tilbage?
Hvo frelser ham? hvo vil? hvo kan?
Til dig mit Suk, min Bön sig vende;

Mit Ophav, min Forhaabning vær!
Og Veien til mit Maal mig lær,
At Salighed og Sandhed kiende!
Ja dette svage Hierte troer;
At alt til dig tilbagevender;
Thi du har evig Magt i Hænder!
Er evig god, og evig stor!

Fader vor.

Oratorium efter Mahlmann.

Du har dine Stötter opbygget dig,
Og dine Templer dig grundet,
Hvor Öiet troende vendte sig,
Det Gud sin Fader har fundet.
Din evig herlige Guddomsmagt
Forkynder os Morgenrödens Pragt,
Har Nattens tusende Stierner sagt.
Hvad lever, knæler Alt for dig;
Hvad lever, raaber Alt til dig:
Fader vor, der er i Himmerig.

Og kiærligt skuer dit Öie til,
Hvad din Alvældes Vink fremkaldte,
Velsignelsen neddugger mild,
Fro dine Sole gaae utalte.
O Herre! det Hierte, der kiender dig,
I Kummer og Græmmelse hæver sig;
Med Jubel Læben dig Fader kalder;
Helliget vorde dit Navn!

O du den evige Kiærlighed!
For hvis Naade Stövet ei Grændse veed,
Hvor salig er din Throne,
Der svinger Freden Palmer,
Der synger Fryden Psalmer,
Der Frihed istemmer Jubeltone!
Herre! i dit evige Rige
Alt er ret, og Alt er lige!
Tilkomme os dit Rige!

Kommer Engle fra Himlen ned!
Kommer til os paa Jorde!
Saaer Himmelblomster i eders Fied!
Her en Herrens Urtegaard vorde!

O evige Visdoms uendelig' Kraft!
Du virker Alt, har Alt frembragt,
Din Vei er Nat, og Löndom er
Den Sti, hver faaer at vandre her!
Dog i dine Fied
Hvo vandrer, han ledes til Hellighed.
Din Villie skee
Paa Jorden her, som i Himlene!

Lad Axet modnes ved Solens Kraft!
Guldfrugten smile bag grönne Blade!
Giv Biergets Drue sin Tryllesaft!
I Dalen Hiordene græsse glade!
Hver nyde med Tak og med Behag!
Vort daglige Bröd giv os i Dag!

Af rene Aander du omgivet
Seer ned til Synderen i Livet,
See til os i Naade!
Stövets Lod blev Svaghed her,
Grændselös din Naade er,
Din Miskundhed er uden Maal og Maade.

Fader! i vort usle Liv
Du os naadig blive!
Al vor Skyld du os tilgiv,
Som vi selv tilgive.

Gud! vor Lid paa Livets Vei,
Stærke Helt! forlad os ei!
Hæv vort Blik, vor frie Tanke
Over Jordlivets snævre Skranke!
Hæv dem over Grav og Död!
Vi haabe, vi vente paa Morgenröd!
Op til dit Lys vi med Længsel stunde,
Ansigt til Ansigt dig at see.
Leed os ikke i Fristelse,
Men fri os fra det Onde!
Thi du er Herren,
Du er Gud,
Vor Fader!
Og dit er Riget,
Og Magten og Æren
I Evighed
Amen!

Pillegrimen.

Efter Walter Scott.

O luk mig op, barmhiertig vær!
Barsk tude Nordens Vinde;
Den vide Dal er Snehav er,
Og Veien ond at finde.

Ei Udaadsmand ved Porten staaer,
Der Kongens Fred mon krænke,
Skiöndt her selv Udaadsmandens Kaar
Du burde Medynk skiænke.

En mödig Pilgrim træt og svag,
Med Valfartsstav ihænde,
Oplad ham for vor Frues Sag,
Du signes skal af hende.

Han vil dig mangen Helligdom
Og Pavens Aflad give;
Bekymrer du dig ei derom,
O lad dig Medynk drive!

I Leiet trykker Haren sig,
Og Hiorten hos hans Hinde;
Jeg gamle Mand i Stormen mig
Ei Ly, ei Skiul kan finde.

Ak! Ettrikfloden dyb ok brat,
Som bruser hist i Harme,
Jeg giennemvade maa i Nat,
Vil du dig ei forbarme.

Haard er den Jernport med sin Bolt,
Der ude mig mon lukke,
Men haardere det Bryst, som koldt
Mig saa kan höre sukke.

Farvel, farvel! Christ give saa,
I svage Ældes Dage
Det Ly du ikke savne maa,
Du nægter nu min Klage."

Varmt laae i Seng den Herremand,
De Klager ham ei röre;

Men tidt i Vinterstorme han
Den Röst igien vil höre.

Thi da af Morgentaagens Skiöd
Frem næste Soel mon bryde,
Man saae i Ettriks Vande död
Den Pillegrim at flyde.

Nu.

Efter Clason Horn.

Uendelige Væsen! du,
For hvilken hele Evigheden
Er kun et eenligt enkelt Nu,
Med Miskund see til os herneden!

Dig helliges i denne Sang
Mit Nu, som ene mig tilhörer,
Tag det! maaskee for sidste Gang
I dette Nu jeg Tungen rörer.

Et Nu, et nyfödt Öieblik
Er al den Eie, os er givet,
Dets Maal et Skimt, dets Rum en Prik;
En Vugning for at sove, Livet.

Det slaaer, det store Tidens Uhr,
Et Gysende mit Væsen fylder;
I dette Nu en heel Natur
Forvandlings-Budet ydmyg hylder.

I hvert et Nu en aabnet Grav
Sees Stövet til sin Byrd at fæste,
Men Skabermildhed Stövet gav
I dette Nu Frö til det næste.

Alt lever for en Morgen her,
Did sigter Driften, som Behovet,
Alts Lov Forgiængelighed er,
Men Haabet efterlades Rovet.

I Maaneskifte skildrer sig,
Min svundne Tid, mit Nu, mit Siden;

Mit Næde viser Hytten mig,
Et Ny jeg ane tör i Tiden.

Ak! da vor Bane er saa kort,
Forenede lad os den vandre,
Og være, för vi slumre bort,
Til Fryd og Nytte for hverandre.

I dette Nu af dig attraaer
En Armodstaare at formildes;
I dette Nu den Blinde gaaer,
At falde hielplös, og forvildes.

Gaae, il at lindre begges Nöd
I dette Nu, opsæt det ikke!
Thi Godt og Ondt, og Liv og Död
Beroe saa tidt paa Öieblikke.

Og du, som Verden til Behag
End böiet gaaer i Udyds Lænker,
Sværg Dyden Troskab end i Dag,
Til Morgen Daaren sig betænker.

Den Elskedes Nærhed.

Efter Göthe.

Dig tænker jeg, naar Solens Straaler spille
Paa blanke Hav,
I Kildens Sölv, naar Maanen blid og stille
Sig maler af.
Naar mörke Stövsky sig fra Veien hæver,
Du staaer for mig,
Paa smalle Sti naar natlig Vandrer bæver
Saa ængstelig.

Jeg hörer dig, naar Bölgers Brusen stiger
Fra fierne Kyst,
I stille Lund jeg lyttende mig sniger,
Naar Alt er tyst.
Jeg er hos dig! lad Sö og Field det hindre,
Jeg er dig nær!
See Solen döler, Stiernerne fremtindre,
O var du her!

Efter det Tyrkiske.

Efterligning af Lord Byron.

Skiön Kiæden var, som jeg dig gav,
Söd Luthens Klang, som med jeg sendte,
Det Hierte tro, de skiænktes af,
Og ilde slig en Lön fortiente.

I dem en lönlig Troldom var
At tage vare paa dit Hierte;
Vel deres Pligt de opfyldt har,
Men ak! de ikke din dig lærte.

Fast i hvert Led du Kiæden saae,
Kun maatte den ei Fremmed röre.
Södt Luthen klang, til du faldt paa,
Den af en Anden spilt at höre.

Hvo Kiæden dig af Halsen tog,
Og saae den briste sig ihænde;
Hvo stumme Luth forgiæves slog,
Dienknytte Baandet, Strængen spænde!

Stum er nu Luthen, Kiæden brudt,
Méd dig de ændredes tillige!
Farvel jeg dem og dig vil sige,
Falsk Siæl, skiör Kiæde, maallös Luth!

Savnet.

Efter Franzée.

Din Sol, Natur! gaaer op saa skiön,
Og alle Taager flye,
Hvert Kryb faaer Liv, hver Plet blir grön,
Og Himlen selv er ny.
Ak uden Haab henvisner jeg!
Min Sol oprinder ei.

Ei sees det vilde Snedriv meer,
Hvor Veiret kiæmped nys;
Alt som til Bryllups om mig leer,
Hvert Vindpust er et Kys.

Kun i mit Hierte hersker haard
En Vinter uden Vaar.

I Dalen aabnes Knop ved Knop
Med tusend Farvers Glands,
Fro svæver blandt de Skiönnes Trop
Ung Sommerfugl i Dands.
Een Blomst, kun een, er min Begiær,
Og den ei findes her.

Nys Philomele til vor Lund
Hiemkom fra Vinterfærd,
Ved Magens Side glemmer hun
Det skiönne Sydens Værd.
Vaar eller Vinter, aldrig meer
Jeg her min Flygtning seer.

Der sidder det, hver i sin Top,
Det himmelsk frie Par;
Han ved hver Trille holder op,
At vente hendes Svar.
Ak ubesvaret blir min Sang,
Den höres ei engang.

Hvo opkiös nu de glade to?
Alt mödes de igien
I næste Lund, og sidde fro,
Og næbbes paa en Green.
Ak! da vi skiltes, flöi jeg hid,
Og kun drog evig did.

Dem skiller ikke Rang og Guld,
Der bryde Eed og Tro,
Er han kun driftig, hun kun huld,
De sörge ei for Bo.
Min Bo er Graven, selv ei dem
Besöges af min Ven.

Forgiæt mig ei.

Blandt Floras hulde Döttres Hær
Du mangen maa i Skiönhed vige,
For Hiertet er du uden Lige,
Du Mindets er.

Tidt skilles de paa Livets Vei,
Der vilde Haand i Haand den vandre,
Ömt du dem hilser fra hverandre:
Forgiæt mig ei!

Naar langt fra evig elskte Pige
Trofaste Elsker græmmer sig,
Man seer ham længselfuld at hige
At öine dig;
Opdager han dig paa sin Vei,
Han sværmer sig hos elskte Pige,
Hvis Öine og hvis Smil ham sige:
Forgiæt mig ei!

Tidt Letsind flygtig Mage daarer,
At glemme Löfte, Pligt og sig,
Da vaad af ömme Hustrues Taarer
Han finde dig!
Paa huslig Dyds og Lykkes Vei
Du lede kiærlig ham tilbage,
I Hymens Navn du ham gientage:
Forgiæt mig ei!

Stort er dit Værd fra Elskovs Hænder,
Selv Hymen ei dit Sprog forsmaaer,
Oprigtigt Venskab huldt erkiender,
Hvad du formaaer.
Selv naar paa Egennyttens Vei
Den kolde Verden Alt vil glemme,
Ved dig advarer Hiertets Stemme:
Forgiæt mig ei!

Sonnetter.

Efter Shakespeer.

XXXII. Sonnet.

Oplever du den Time, da din Ven
Af Dödens Haand til Stöv er samlet blevet,
Og du engang fremtager huld igien
De svage Linier, han dig har skrevet,
Med Tidens Sange naar du ligner dem,
Og finder, de for Alle staae tilbage,
Af Kiærlighed behold dem dog igiem,
Om Riim og Aand endog er nok saa svage.

Send blot den hulde Tanke til mig ned:
Ven! var du gaaet frem med Tidens Skialde,
Jeg kunde ventet af din Kiærlighed
En Sang, som Strænghed maatte selv bifalde;
Nu er du död, og de paa dig see ned,
Dem læser jeg for Stiil, dig for din Kiærlighed.

XXV. Sonnet.

Hvo meer i Yndest hos sin Stierne staaer,
Af Almeengunst og Titler sig ophöie,
Jeg, hvem min Lykke slig en Seir afslaaer,
Ved, hvad jeg ærer meest, mig ukiendt kan fornöie.
Soelvenden liig, ikkun i Solens Skiær
De favre Blade Fyrsteyndling spreder,
Hans Stolthed i ham selv begravet er,
Og ved et rynket Bryn döer i sin Hæder.

Den möiefulde Kriger, Kampens Gud,
Paa tusend Seire engang overvundet,
Af Ærens Bog aldeles slettet ud,
Seer Alt, hvorfor han trællet har, forsvundet.
Held mig, som falder ei, ei fældes der,
Hvor, som jeg elsker selv, jeg elsket er!

XXIX. Sonnet.

Naar jeg hos Lykken, som hos Mennesker
I Ugunst, min forskudte Lod beklager,
Min Skiæbne bander, naar paa mig jeg seer,
Til döve Himmel spildte Suk gientager,
Mig önsker snart hin Haabets Yndling liig,
Snart dennes Vennekreds, den andens Gaver,
Hins Kunst og dennes Lykke önsker mig,
Meest utilfreds med det, som meest jeg haver;
Dog naar jeg allermeest mig agter ringe,
Jeg mindes dig til Lykke, og min Siæl,
Som Lærken sig ved Daggry op mon svinge,
Ved Himlens Porte jubler for sit Held.
Din Ömheds Minde flux saa riig mig giör,
At jeg med ingen Konge bytte tör.

XXX. Sonnet.

Naar for den blide Tankes stille Dom
Forgangne Tings Admindelse jeg drager,
Og mangt feilslaget Id i Hu mig kom,
Og Tiden ödsles med gienvakte Klager;
Uvante Öie fælder Veemods Graad
For Venner, som alt længe Graven giemmer,
Nyhvæsses fordums Elskovs slöve Braad,
Jeg mig for mangt forsvundet Luftsyn græmmer,
Jeg sörger overstanden Sorg igien,
Tungmodig overtæller gamle Qvaler,
Og under dybe Sukke Regningen,
Som den ei var betalt, paa ny betaler.
Men blander da dit Minde sig deri,
Alt Tab oprettet er, al Sorg forbi.

XXXVII. Sonnet.

Som svag udlevet Fader glad mon skue
Sit muntre Barn at öve Ungdomsfærd,
Saa jeg, hvem Lykkens Had og Haan nedkue,
Har hele min Fortröstning i dit Værd.

Vid, Ynde, Skiönhed eller Dyd det være,
Dem alle samlet eller hver for sig,
Som man beundrende hos dig mon ære,
Med Ömhed strax dertil jeg hefter mig.
Naar denne Skygge du sligt Liv kan give,
Ei meer den svag, foragtet, fattig er,
Din Overflod den meer end nok vil blive,
Jeg lever ved en Deel blot af dit Værd.
See, hvad er bedst; det bedste önskes dig;
Mit Önske skeer, og jeg er lykkelig.

LXXIII. Sonnet.

Hos mig du skuer nu den Aarsenstid,
Da gule Löv, faa eller ingen, svæve
Paa skaldet Qvist, der bævrer hid og did,
Hvor muntre Fugl nys glade Röst mon hæve.
I mig du slig en Aftenrödme seer,
Som falmende i Vesten snart mon smile,
Og sorte Nat borttager meer og meer,
Liig Döden, der besegler Alt til Hvile.

I mig du Æmmer seer af slig en Ild,
Der paa sin Ungdoms Askehob hensvinder,
Den Sotteseng, hvor snart den bortdöe vil,
Fortært af det, hvori den Næring finder.
Lad det din Kiærlighed forstærke da,
Alt elske ret, hvad snart du kaldes fra.

LXXIV. Sonnet.

Dog tröstig vær, thi naar det stænge Kald
Mig uden Skaansel bort herfra skal drive,
Paa dette Blad dog af mit Liv der skal
Et stadigt Eftermæle hos dig blive.
Hvergang du seer det, da du seer for dig
Den Deel af mig, som dig var viet vorden;
Din er min Siæl, den bedre Deel af mig,
Og kun hvad der var Jord, giengives Jorden.
Affaldet kun du mister af mit Liv,
Til Ormebytte lagt i Gravens Giemme,
Et usselt Offer for hver Niddings Kniv,
Ei værd, du ved dets Minde dig skal græmme.

Dets Værd er kun den Siæl, det indeholder,
Og det er denne, som du her beholder.

Solen og Maanen.

Fabel efter Fumars.

"Nedstegen Phæbus er i Thetis Favn,
Men tröster Eder, Dödelige!
Erstattet er ved mig hans Savn,"
Saa hörtes blege Phæbe sige:
"Seer! Intet har I tabt, ei mindste Straaleskiær,
Den hele Phæbus I gienfinde her!"
Slig Kunst er Eders, Oversættere!
Höit Maanen vi, men aldrig Solen see.

Hvilens Rede, *)

af Fru Fr. Brun.

Tilskrevet hendes Sönnekone.

Der gives en Plads i det kiölige Rum,
Der hviske de Luftninger linde,
Fiernt Bölgerne rulle den suehvide Skum,
Oplöftet af livfulde Vinde;
Sig Himmelen speiler i Söen den blaa,
Det Höie og Dybe sig vugger derpaa;
Södt qvidre i Træet de Fugle.

Og rundtomkring skygger den Bögeskov viid,
Og suser til Bölgernes Tone,
O der er en Hvile saa kiölig og blid
Alt under den hvælvede Krone!

---

*) En Lövhytte i Toppen af en herlig Eeg i Kraage up Hauge, hvis Eiers Kone, Fru Fr. Brun den yngre, Sangen er tilegnet.

Let svæver min Aand mellem Jord og Luft,
Et aandende Pust, en bölgende Duft,
Af himmelske Hvile omgivet.

En Redelild fandt jeg mig færdigbygt her,
Hiemkommen fra sydlige Eden,
Min Datter, min Friede, huldt vented mig der,
Og her jeg i Norden fandt Glæden,
O Friede, min Datter, du Hustru saa huld,
Du Hierte saa reent og saa trofast som Guld!
Var jeg den, du byggede Reden?

Og skal den det Hvilested blive for mig,
Paa möisomme Liv der udkræves?
Skal eengang mit Öie der lukkes af dig,
Leed, leved jeg ikke forgiæves?
O Rede saa yndig i Konge-Eegs Top!
Et daarende Haab du ei elske mig op!
Tidt Haabet, ak! blomstrer forgiæves!

Thorvald.

Efter Steenhammars svenske Original.

Stormen vildt om Thorvalds Leie hviner,
Haglen paa den brudte Rude slaaer,
Maanen glimter frem iblandt Ruiner,
Og af Mulmet svag og blodig gaaer.

Svagt mod Sommerslud de kun beskytte,
Mindre Vinterstorm afböde kan;
O men dine Vægge, usle Hytte!
Giemme ligefuldt en ærlig Mand.

Trygt de giemme ham for Verdens Öie,
Avind, Hævn, og de Forfölgelser,
Ak hvormed saa ofte Jordens Höie
Lönne glimrende Fortienester!

Ei bedraget stolt Forhaabnings Smerte,
Ikke skuffet Æresyges Vee
Vare kiendte her; ei Thorvalds Hierte
Skabte daarlig selv sin Lidelse.

Men han leed — thi han var födt at lide,
Han var Menneske — uventet Död
Rev en dydig Mage fra hans Side,
Og en eenlig Datter græd for Brød.

Og forgiæves han fra aarle Morgen
Trælled for det i sit Ansigts Sveed,
Tunge var og blev hans Kaar, og Sorgen
Ham paa Sottesengen kasted ned.

Ved dens Fod den arme Thora sidder,
Seer paa Faderen, og jamrer sig,
Græder höit, og spæde Hænder vrider,
Spörger: kan ei Thora hielpe dig?

Thora! saa den fromme Fader talde,
Kys din Fader! dine Taarer spar!
Skulde Gud mig end i Dag bortkalde,
Du i ham en kiærlig Fader har.

Kald vor gode Præst, at han kan sukke
Med os begge op til Himmelen,

Dette Öie, naar det brister, lukke
Du, min Datter, og min sande Ven!

Thora iler Theophil at hente,
Knælende, med Taare til ham seer:
Skynd dig! hvis et Öieblik vi vente,
Har jeg Arme ingen Fader meer.

Theophil sin Graad med Möie dölger,
Raaber: ömme Datter! tröstig vær!
Villig jeg dig til din Fader fölger,
Græd ei saa! jeg strax tilrede er.

I sin Embedsdragt han gaaer, og sender
Sine Sukke til en större Magt,
Ubevidst han trykker Thoras Hænder,
Som hun ubevidst i hans har lagt.

Dödens bedske Forsmag Thorvald smager,
Hver Minut er for hans Hierte lang!
Herre! raaber han: om dig behager,
Lad mig end min Datter see engang.

Dörren aabnes; ængstlig Thora siger:
Ak! hvordan er det med Fader nu?
Sagte hun sig hen til Sengen sniger,
Hvidsker sagte: Fader! sover du?

Han med böiet Hoved kun kan nikke
Begge kommende sin Hilsen til;
Dog stod Godhed i hans sidste Blikke,
Og Velsignelse i matte Smil.

Theophil! han hörtes nu at sige:
Atter her jeg dig gienfundet har;
Denne Stund at lindre dine Lige,
Dig den helligste blandt Pligter var.

Muligt at min sidste Stund kan blive
Riig paa Lærdom og paa Tröst for dig;
Himlen dig maaskee en Lön kan give
I den Ömhed selv, du viser mig.

Tro mig, Theophil! hist i det Höie
Regnes Dyderne; ved Gravens Port

Staaer og du en Dag, og for dit Öie
Brödre staae, hvis Lykke du har giort.

O maaskee! naar da du skulde klage
I din Dödsstund med afmægtig Röst,
Haster jeg fra Gravens Skiöd tilbage
Til din Sotteseng at bringe Tröst.

Ja, min Ven! i Dag paa Livets Bane
Hvert et mödigt Skridt jeg overseer,
At af Svaghed, Fristelse og Vane
Tidt jeg feiled, jeg med Anger seer.

Lovet være Gud, at for mit Öre
Svæver ei Forfulgtes Jammerskrig!
Ei jeg maa forförte Uskyld höre
Vee og Hævn at raabe over mig.

Theophil, du veed, jeg hver har undet
Alt det Gode, Skiæbnen ham tilstod,
Villig giort, hvad Gode jeg har kundet,
Paa den ringe Plet, der blev min Lod.

Ro jeg havde kiær, med Börn og Mage
I min Hytte, jeg den Dag i Dag
Nöiet med min Skiæbne saae tilbage,
Uden Ruelse og uden Nag.

Men jeg ene uden Tag og Föde,
Uden Tieneste og Udsigt stod;
Man fra Plougens elskte Dont mig nödde
At udgyde mine Liges Blod.

Jeg var ung, og Fædrelandets Fare
Skildredes for mig, og Pligt og Eed,
Fyrstens Kald og Æresens, at forsvare
Med mit Blod mit Land og Arnested.

Mine brave Vaabenbrödre vide,
Om jeg viiste Tapperhed og Mod;
De mig saae i förste Række stride,
Og Bajnetten röd af fiendtligt Blod.

Ikke just min Generals Exempel
Har jeg fulgt, naar jeg saa hiæk har stridt,

Æren ligevel i Mindets Tempel
Tegnede hans Navn, og glemte mit.

Taalig Skiældsord, Stokkeprygl og Eder
Af min tyve Aars Captain jeg leed;
Engang i et Slag hans Liv jeg redder,
Mistende mit ene Been derved.

Nu jeg Afskeed fik og Lov at drage
Fra Feldtlazarethet hiem igien,
Til min förste Stand jeg gik tilbage,
Tak skee Gud, endnu jeg elskte den!

Fredsom kunde jeg i Graven segne,
Hvis ei deres Skygger, jeg i Krig
For mit Svænd saae blodbestænkte blegne,
Mig i Dag forfulgte hemmelig.

Om mig bævre sönderhugne Lemmer,
Deres Klager jeg at höre troer:
Om mig jamre skrækkelige Stemmer:
Thorvald! hvi begikst du Brodermord?

Ei min Arm i Strid blev holdt tilbage
Af de Raab, som nu begiære Svar;
Hvi har du en Viv berövet Mage?
Hvi et Barn du Fader rövet har?

Lader af, omkring min Seng at spöge!
Jeg adlöd, og jeg nödtvungen var.
Eders Hævn I ved dens Dödsseng söge,
Paa hvis Bud jeg eder myrdet har.

O, min Fyrste! du en Dag skal svare
For de Slagnes Blod — dig naade Gud!
Gud ham — afbröd Theophil — bevare!
Dog du svarer ei for Andres Bud.

Lyde var din Pligt — Ak Himlen give —
Sukked Oldingen af tröstet Siæl —
Lydighed herefter maatte blive,
At forfremme sine Brödres Vel!

Af en Taare mörknes nu hans Öie,
Faderkiærligt han til Thora seer;

Löfter det fra hende mod den Höie,
Raller, sukker, smiler, er ei meer!

Gud, han döer! udraaber hun, og falder
Over Thorvald, bleeg og kold som han.
Gud! bad Theophil, naar du mig kalder,
Giv mig da at döe, som denne Mand!

Ömt hans Taare nu med Thoras rinder,
Hun ham fölger til hans giæstfri Hiem;
Anden Fader der i ham hun finder;
Ofte Thorvald blev begrædt af dem.

Beslutningen,

af Walter Scott, efter en gammel engelsk Sang.

Min tunge Lod jeg klage maa,
Skiöndt Klager spilde ére,
Jeg elskte, og mig elsket saae,
Dog Alt kun Dröm mon være.
Thi Möer, der hastig fatte Ild,
At slukkes er ei sene;
Ei meer derved jeg varmes vil,
Jeg koldt boer heller ene.

Ei Mö for andre Möer smuk
Mit Sind skal meer bestikke
Med Smigreord og falske Suk,
Og Miner, Smiil, og Blikke;
Ved Maalet maa jeg see den Piil,
Som jeg velskudt skal mene;
Ei meer mig hede skal den Ild,
Jeg fryser heller ene.

Paa Luur Cupido lægge sig
I Kind, i Bryn, i Hage,
Nu Qvindeblikke er for mig
Som Qvindelöfter svage;
Let agter jeg den Qvindegunst,
Jeg kan saa let fortiene,
Jeg hærder mig mod Skiönheds Kunst,
Og lær' at leve ene.

Snart udbrændt Luekiærten er,
Demantens Straale varer;
Hin ödsler med sit Glimreskiær,
Juvelen sit forvarer.
En slig Juvel jeg troede min,
Langt over ædle Stene;
Men da hvert Blik kan see dens Skin,
I Mulm jeg boer alene.

Mig ei med falske Farvers Sviig
Skal vaagen Dröm besnære,

Fintspundne Silkenet ei mig
Igien skal farligt være.
Ei meer til mig at giöre klog
Skal egen Skade tiene;
Jeg bryder Lidenskabens Aag,
Og lever heller ene.

Saa dysser jeg mit Sind til Ro:
"Din Kiærligked du ödde;
Ei meer du for en Dröm saa fro
Med varig Qval skal böde.
Tro Turteldue Enke döer,
Og Phönix lever ene;
De elske ei; som de jeg giör;
Jeg lever, döer allene.

Harpespilleren og hans Hund, Trø.

Efter Thomas Campbells engelske Original.

Paa Bredden af Shannon, da Sally var min,
Ei nogen irsk Knøs var saa lystig i Sind;
Ei Harpe som min kunde lyde saa fro,
Og hvor jeg kom hen, var min stakkels Hund,
Tro.

Da nu man, min Sally! bortrev mig fra dig,
Med bristende Hierte du sagde til mig:
Endskiøndt vi nu skilles, du mindes mig jo!
Thi Tom! thi vær god ved din stakkels Hund,
Tro.

Og venlig og trofast jeg fundet ham har,
Og altid eens kiærlig, saa fattig jeg var;
Naar Riigmand med Haanhed min Armod belo,
Jeg altid fandt Ven i min stakkels Hund,
Tro.

Naar Natten var kold, og Veien var slet,
Og Tom og hans Hund blev gammel og træt,

De varmed hinanden saa trolig, de to,
Og tæt op til mig kröb min stakkels Hund,
Tro.

Var knap end min Tæring, jeg ynked hans
Nöd,
Og deelte tidt med ham min sidste Bid Bröd,
Til han en kold Vinterdag hensov i Ro:
En Liigsang jeg spilled min stakkels Hund,
Tro.

Blind, fattig, forladt, hvorhen skal jeg nu
gaae?
Hvor skal jeg saa huld en Ledsager mig faae?
Til elskede Födeby, Fædrenes Bo,
Jeg kommer ei meer med min stakkels Hund,
Tro.

Til en Veninde paa hendes Födselsdag med en Ring, hvori en Tyrkiis, fra et Barn.

(Efter det Tydske.)

Hvor lykkelig var jeg den Ring at finde
Med en Tyrkiis, om hvilken Sagnet gaaer,
At den enhver Forgift modstaaer;
I Dag den skulde mig din Yndest binde.

Og hvis en Viismand, dybt bevandret i
Hver Steens og Plantes Kraft, dig sige vilde:
"Til intet Gavn var Ringens Trylleri,
Og slig Vildfarelse stod Ungdom ilde."

"Elskværdighed var elsket overalt,
Ophöiet over Gift; den at forgive
Vel ingen let i Sinde faldt;
Saa Stenen paa din Haand knap vilde mörk-
net blive."

O men med end langt mere lette Baand
Er ædelt Sind og Ömhed vel at binde;
Thi sættes dristig Ringen paa din Haand,
Din Gunst mig, Ædle! du unddrage ingensinde.

Forsvar for mine to Uhre,
til en Veninde.

(Efter det Franske.)

Til Overflod du intet af dem agte!
Det ene gaaer for stærkt, det andet gaaer for sagte;
Hint seer jeg paa, hvergang du venter mig;
Og dette, naar jeg skal fra dig.

Midalderen.

Efter det Svenske.

O Elskov! vil du, jeg skal drage
Igien dit gyldne Tryllebaand,
Giengiv mig mine Ungdomsdage,
Giv mig med dem min Ungdomsaand.

Mig Livets Morgen er henrunden,
For mig alt Middagstimen slaaer;
Ja alt jeg seer, hvor Aftenstunden
I mine Fied med Liste gaaer.

Hos mig var Glæden vant at bygge,
Den i mit Bryst har Hiemstavn havt;
Nu flyer den, jeg har kun dens Skygge
I mattede Indbildningskraft.

Om Skiæbnen endte mine Dage,
Dens Bud jeg uden Knur adlöd;
Men leve, uden Fryd at smage,
Det Liv, o! det er sandest Död.

Saa klaged nys mit piinte Hierte,
Saa sukked jeg af sorgfuldt Bryst,
Da rörtes Himlen af min Smerte,
Og Venskab sendtes mig til Tröst.

Mit Hiertes Saar det kiærlig læged',
Og skiænkte mig min tabte Fred;
Den blide Ild mig vederqvæged',
Men varmed' ei, som Kiærlighed.

Kom! Venskab böd: min Favn dig dölge
Mod al din Skiæbnes Bitterhed!
Jeg fulgte Venskab, men jeg græd,
At ene ham jeg kunde fölge.

Fædrehiemmets Ruiner.

Efter Th. Campbell.

I tiende Skumrings den tankefuld Stund
Jeg vanked saa sorgfuld i Mod.
Blandt vindslagne Buske i eensomme Lund,
Hvor fordum mit Fædrehiem stod,
Forfaldet og öde mon Muurtomten staae,
I Træet boer Ravnen i Fred;
De græsgroede Stier betrædes af faa,
Som Jæger og Kriger för udvandred paa
Til Banken ved Indsöens Bred.

Omvankende fandt jeg paa sorgfulde Gang
Ved Soelskiven gammel og grön,
Til Tegn, hvor en Urtegaard blomstred engang
En Vildrose rödme i Lön;
Liig brödrelös Enebo stod den igien,
Hvem hele hans Samtid forlod,
Hver vandrende Soelstraale kyssede den;
Thi Ukrud og Tidsler nu voxe igien,
Hvor Forfædres Blomster de stod.

O yndige Örkknop! Sindbilled paa Alt,
Min tröstlöse Barm har igien,
Om end til Ruiner Alskabningen faldt,
Ei Taalmod skal svigte sin Ven!
Hver sværmerisk Trylleskiær venlig og öm,
Af Ungdoms Indbildning bragt frem,
Hver Glædes og Kiærligheds Skygge undröm,
Fly bort fra min Siæl, liig den natlige Dröm!
De lade en Örk efter dem!

Dog stille, min Aand! aldrig Viisdom tillod,
At Svaghed og Sörgmod de græd,
Liig Nordhavets Field, ved hvis trodsende Fod
Den vildeste Bölge sank ned.
Ei vexlende Farer, ei Haan, og ei Savn
Nedböie mit Blik eller Mod;
Ja end ei det fordum saa elskede Navn
Et Mindelses Suk skal afpresse min Favn.
Mod Skiæbnen den seired, der stod,

Kiærlighed og Ære.

Efter Sidney Walker.

Nei! min Maria! siig ei saa!
Nei! ganske er jeg din!
Skiöndt du mig stundum knæle saae
For anden Guddoms Skriin.
Hvad om end Æren jeg tilbad,
Og saae paa Musers Smil mig glad.

Min förste, sidste Kiærlighed,
Alt var du stedse mig!
Jeg dristig gik i Skialdes Fied
Kun for at synge dig!
Hver Laurbærkrone, jeg attraaer,
Er kun til Krands omkring dit Haar.

Liig den, hvis Hu til Solen stod,
Alt skulde han der döe,
Al min Forlængsel, alt mit Mod
Staaer ene til min Mö!

Lad mig kun denne Soel beboe!
Jeg i dens Straalefavn döer fro.

Lauenborgs Blomst.

Efter Tiedge.

Hist Lauenborg det gamle staaer,
Höit det paa Harzbierg skinner,
Igiennem Udörk Veien gaaer
Til eensomme Ruiner;
Der blomstrer en Blomst ved Midnatstid,
Den glimrer i Liljedragt blændende hvid.

Alt lyser den et Timeslag
Ned i de mörke Dale,
Derpaa lig Uskylds stille Dag
Den hellig ned mon dale;
Da er det, som svævede Aander ned
Omkring et Freden indviet Sted.

En blid og lysklædt Skikkelse
I milde Himmeldufte
Da hæver sig, og see! og see!
Den svinder hen i Lufte,
Det vifter og suser, som fierne Sang,
Om Dal og Höi, der fra Luften klang.

I Dalen stod en Hyttelild,
Dens Væg de Ranker klædde,
Der blomstred Berthá, reen og mild,
En Mö, liig Rosen spæde;
Saa gierne hun ud over Giærdet saae
I Engen de spögende Smaalam gaae.

At bede rasken Hiort og Raa
Den Junker ud mon ride,
Ved Giærdet saae han Bertha staae
Ved aarle Morgens Tide,
Hvad, sagde han, seer du ved Giærdet her?
Fölg med mig, hvor mere at see paa der er.

Du være skal min Hiertenskiær,
For deilig til en Hytte!
Nei! svared Bertha: det ei skeer!
Og flygted i sin Hytte.
Ved Arnen blev hun sin Moder vaer:
Ak Moder! vor Junker begiært mig har.

"Har end vor Junker dig begiært,
Lad dig hans Slot ei blænde,
Alt mangen Pige kom vanær't
Tilbage ham af Hænde;
O bring den Jammer ei over mig!
Min Datter, o dvæl ikke! frels du dig!"

"Hvorhen, o Moder! frelse mig
Alt for hans Svende mange?"
Saa grædende hun kasted sig
I Moderfavnen bange.
"Et Kloster, min elskede Datterlild!
I rolige Skygger dig dölge vil,

Der smykker dig med kydske Glands
Höibenedidet Frue!
Der skal jeg dig med Myrthekrands
Blandt Himmelbrude skue!
I Midnattens rædsomme Time der
Bevogter dig skiærmende Englehær."

"Saa för, o Moder! för da du
Dit Barn til Klostrets Stille,
Fra onde Verden hende nu
At Slöret maa adskille!"
Thi förte nu Moderen Datter sin
I Klosterets Stille saa tröstig ind.

Men som den Junker det fornam,
Flux böd han sine Svende,
Med Vold den Mö, der undgik ham,
At skaffe ham i Hænde.
Da blev det Kloster saa haardt betrængt,
Og bragende blev dets Jernport sprængt.

De vilde Ransmænd ei bar Agt,
Ei Frygt for Helligdomme;
Af viet Celle frækt med Magt
Bortreve de den Fromme,
Med Storm i rædsomme Midnatsstund
Paa Lauenborgsslot opbragtes hun.

"Velkommen! bröd den Junker ud,
Hvem hendes Graad e. rörte:
"Jeg röved jo den kiære Gud
Blot hvad mig selv tilhörte;
Thi deilige Ansigt tör du kun af,
Det lægger dig ikke i din Gray."

"O! raabte hun: du Himlens Gud!
O du mig Bistand sende!
O naadig höre du din Brud,
Fra Skiændsel redde hende!
O Himmelens Luft! o Blomster smaae!
O skal da uhævnet Uskyld forgaae?"

Dog tys, jeg hörer sagte Lyd,
O spildt er ei min Haaben!
En Engel kommer hist! o Fryd!
Jeg skuer Himlen aaben."
Begeistret Bertha til Himmelen saae,
Og Hiertet alt sagtere monne slaae.

Undsluppet fra al jordisk Nöd,
Undkommen al Vanære,
Hun föres af sin Engel, Död,
Til Frommes Fryd og Ære.
En Lysgestalt monne for dem staae,
Af Angest de Rövere fast forgaae.

Hvor Berthas Öine lukked dem,
Et Blomster sees fremskyde,
Lyst spirer det af Jorden frem,
En Helligdom at pryde.
Sees den af forsinkede Vandringsmand,
En Lyd af sagte Suk hörer han.

Engang hvert Aar den blomstrer kun,
Liig Glenskin fra de Döde,
I natligmörke Höitidsstund,
Paa gamle Taarnmuur öde;
En Luftning omsvæver den, vifter svag,
Liig döende Uskylds Aandedrag.

See hist, hvor Borgen stod tilforn,
Og trodsed paa sin Vælde,
Der staaer nu blot et enkelt Taarn,
Som Tiden ei kan fælde;
Der blomstrer det Blomster ved Midnatstid,
Og glimrer som blændende Lilje hvid.

Klager.

Efter Vigée.

Min Eensomheds bestandig tro Indbygger,
O Gienlyd! hör! besvar ei meer min Sang,
Gientag ei meer et Navn i disse Skygger,
Ak! som jeg dig har nævnet sidste Gang!

O stille Grotte! elskte tause Lunde!
Min svundne Saligheds Fortrolige!
Da I min Falske mig ei vise kunde,
Hvi skal jeg Navnet allevegne see?

O klare Kilde! som saa henrykt spilled,
Hvergang deri den Skiönne speiled sig,
Jeg frygter at gienfinde hendes Billed;
Oprör dig, skiul dit blanke Speil for mig!

Vaargrönne Eng! o favre Blomsterdække!
Hvor evig Kiærlighed hun tilsvoer mig,
Du visnende din muntre Pragt aflægge;
Ei meer skal hendes Fod betræde dig.

O Tvillingtræer! der flette eders Grene,
Vor fælles Gravhöi til et lövrigt Tag!
O skilles, skilles ad! ak mig allene
Skal denne Grav oplade sig i Dag.

Vidie, Vidie, Vidie.

Efter det Engelske.

(Desdemoras Sang i Othello 4 A. 3 Sc.)

En Sörgende sad under Hængebirkstræ,
O Vidje! Vidje! Vidje!
Med Haand paa sit Hierte, og Hoved paa Knæ;
O Vidje! Vidje! Vidje!
Syng: O den grönne Vidje min Krands nu skal være.
Suk drog han i Sangen; ved hvert han fremsbröd:
Kom Vidje! Vidje! Vidje!
Min Elskte er borte, for Fryd er jeg död.
O Vidje! Vidje! Vidje!

Min Elkte forlod mig! falsk viste hun sig,
Kun Had for min Kiærlighed giver hun mig.

Hvo elsker, saa skreeg han, o! ynk mig, hver een!
Min Sorg hun ei agter, er haard, som en Steen.
Den kolde Ström randt, og hans Öie det græd,
De Taare randt salte ad Kinderne ned.
Taus Fuglen sad hos ham, blev tam ved hans Nöd.
Og Stenene smelted ved Taaren, der flöd.
At Haanhed jeg taaler, bebreider mig ei,
For dårlig hun födtes, for elskovsfuld jeg.
O! at slig en Skiönhed kan findes saa haard!
Og uden al Skaansel min Ömhed forsmaaer.

Ei Elskov meer bramme i Borg eller Lund,
Ustadig er Qvinden, og ændres paa Stund.

Dog hvad hielper Klage! den har ingen
Magt;
Jeg taalig maa bære al Haan og Foragt.
Kom alle Forladte, og sætter Jer her!
Paa Falskhed I klage; min falskere er!
Fra min Elskte mig sveeg, jeg Vidjekrands
bær;
O Vidje! Vidje! Vidje!
For skuffede Elsker den passeligst er;
O Vidje! Vidje! Vidje!
Syng: o den grönne Vidje min Krands nu
skal være!

Ende.

Det kgl. Bibl. Bogb.